FOAMEA
IRINA ALEXE
OPEN
IRINA

FOAMEA

IRINA ALEXE

ISBN 978-973-0-26446-3

Pentru toate femeile din jurul meu care îmi arată zilnic că suntem puternice.

PENTRU ALEX:
Ești omul meu.

MULȚUMIRI SPECIALE:
Oliviei Vereha: Pentru că e una dintre femeile de mai sus. Keep it real, hon.

LUI ALEX PURCĂREA:
pentru toate dățile când a reprezentat în ilustrații (prea multe) vorbe. Acum și pe coperta acestei cărți.

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, firmele, organizațiile, locurile și întâmplările descrise în ea sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane în viață, evenimente sau localități este cu totul întâmplătoare.

Cuvânt Înainte

Prefața e de obicei un cuvânt înainte menit să pregătească cititorul pentru ce va să vie în paginile romanului. Dar pe niciuna dintre noi (sau niciunul, nu am crezut niciodată că vreunul dintre genuri are viața mai ușoară grație unei anatomii anume) nu ne poate pregăti o scurtă misivă, pusă la pagina a treia, pentru pauzele grele pe care mai mult ca sigur le veți lua, din vreme în vreme, citind din cele ce urmează.

Așa că aleg să nu vă pregătesc și să nu vă îmbărbătez înainte de drum. Ci aleg să scriu un cuvânt înainte scriitorului, nu cititorului, fiindcă pe el îl ignorăm adesea, regăsindu-ne atât de mult în paginile cărților încât ne păcălim că-s scrise pentru noi. It's not always about you. Remember that.

În loc de „Mulțumesc" pentru paginile puse de Alexe în continuare, e mai corect să îi povestesc și eu cum mi-am trăit de fiecare dată foamea. Dar cum mie mi se scovergesc cuvintele repede, ca ceapa pusă la călit în unt, îi promit Irinei că destăinuirea despre foamea mea va fi scurtă.

Eu mă îndrăgostesc în medie o dată la șapte ani, fără a sparge vreo oglindă, cred că doar așa mi se cern mie anotimpurile vieții în creier și suflet. Și între îndrăgostiri, eu nu mă ating de vreun aragaz căci știu a găti doar pentru multiplu de doi, iar oala minune și tuciul sunt la fel de des folosite ca mărgelele primite de la cea mai îndepărtată mătușă. Cam niciodată.

Dar cum mă izbește fiorul și încep a lega un pui de conviețuire cu un om, parcă mă arunca cineva la bucătărie, într-o cantină la ora 12 amiaza, plină de oameni hămesiți de la muncă și osteneală. Ciorbă de perișoare, pui cu smântână, salată boeuf, sarmale în foi de viță, paste bolognese, clătite, poale-n brâu, omlete din câte 10 ouă și râuri de tocănițe. Gătesc simplu, dar mult. Greu, dar nu cât să ți se aplece. Și nu știu a monta o farfurie ca la emisiunile tematice, eu doar o pun cu vârf. Și zi de zi sfârâie oalele pe aragaz și zdrăngăne castroanele când se lovesc în chiuvetă de alte farfurii și lighene. De-ai spune că inima lui bate doar dacă gradul de ocupare al frigiderului este constant peste 70%. Iar eu de-abia m-ating. Că, de fapt, nu am nevoie de atâta mâncare și nici poftă nu-mi vine mai niciodată. Foamea mea vine din necunoaștere. Ghiorăie mațele a teama de a nu rămâne cu bucatele nemâncate și cu mâinile reci, neținute strâns până spre dimineață.

Suntem niște tâmpite, ce-i drept. Dar începând de acum, data viitoare când oi mai fi aplecată deasupra unei oale din care mă îmbrățișează un miros dement de leuștean, sper să-mi aduc aminte, mulțumită ție, Alexe, să gătesc numai ceva ce-mi place și mie. Nu doar musafirilor.

Iar vouă, cititorilor, vă spun doar că, dacă vi se pare vreodată, în povestea ce urmează să o citiți, că Alexe de fapt vă învață să vă cântăriți mereu viața, deciziile și zahărul de pus în cafea să știți că așa e. Să o ascultați.

Olivia Vereha

Lectură plăcută.

Partea I

"Nu ne dăm seama că dezamăgirea este echivalentă cu un omor. M-ai omorât din imprudenţă. N-ai nicio vină. Fiindcă nu ştiai ce faci. Faţă de Dumnezeu oamenii au însă o mare infirmitate: nu iartă celor care nu ştiu ce fac."

ILEANA VULPESCU

Octombrie 2009

Mă sprijin cu capul de geamul de la bucătărie și îmi urmăresc respirația care îl aburește ritmic. E vineri noapte, mâine vom fi la țară pentru pomana de un an a mămăiței. E vineri noapte în cartierul Militari, într-un bloc comunist de la etajul trei. Schimb rapid privirea de la parcul și copacii din fața blocului, la pervazul geamului unde zace ambalajul de la un pachet de ficăței de pui. Chiar nu înțeleg de ce alegi să arunci gunoiul pe geam, dar mai bine să mă bucur că nu e suficient de cald.

Mă gândesc că nici nu mi-am dat seama cum a trecut ultimul an, cum am trecut peste moartea ei, peste pomeni și alte ritualuri specifice. Mama e plecată într-o delegație, așa că am fost nevoită să fac eu coliva. Până acum zece minute toată masa era plină de pesmet, fulgi de cocos și alte adaosuri făinoase care ar fi putut să lege coliva. Aproape că îmi venea să plâng de frustrarea, neputința de a face o colivă frumoasă. Nu era normal ca la 28 de ani să știu să fac o colivă, era prea trist. Mi-ar fi plăcut să-mi exersez talentele făcând lucruri deosebite care să-i celebreze viața celei care mă crescuse.

Era abia al patrulea an de căsnicie alături de Alex, bărbatul pe care îl alesesem cu mai bine de 11 ani în urmă. Era primul și singurul bărbat pe care îl cunoscusem și care îmi păruse a fi bărbatul alături de care merită să-ți petreci viața. Mă gândeam cu oarecare nostalgie la momentul în care avusesem ocazia să aleg între el și România în detrimentul unei vieți la Paris. Era nostalgie care între timp se transformase în resemnare, vorba englezului: No need to cry over spilled milk! Și chiar nu avea rost, fusese bine și în România. Urmasem firesc ASE-ul și apoi îmi găsisem un job la un centru medical. Alex urmase și el o facultate și își găsise un job încă din anul II.

Cumva amândoi lăsasem în urmă țara, și amintirile nopților pe pătic păreau acum pierdute în negura vremurilor. Facultatea nu se potrivea cu peisajul ăla. Mai încercasem să rămân vacanțele de vară acolo, dar nu mai avea niciun sens fără Rozé. Ne maturizasem toți din vara lui '98, moment în care se produsese o pauză prea șocantă: eu a trebuit să aleg și am considerat necesar să trag după mine pe toată lumea. Alex mersese un an pe șantier și apoi l-am convins să dea la facultate, înainte să se complacă în existența aia lipsită de speranță.

În urmă cu un an ne mutasem cu chirie într-un apartament cu două camere pe strada Ghirlandei, după ce locuisem aproape trei ani în Drumul Taberei. Cumva moartea mămăiței coincidea cu decizia de a ne muta și de a avea un copil. Eu nu vedeam cum pot să trec peste dispariția ei decât dacă o înlocuiam cu o nouă viață. Oricum moartea ei nu fusese lipsită de urâțenia specifică. După un atac vascular care o lăsase cu o deprimare vecină cu demența și dificultăți de mers și vorbire, urmase o perioadă de trai comun la București alături de mama. Acel gen de conviețuire era un non-sens pentru mamaie, pierduse contactul cu lucrurile cele mai dragi ei: curtea, animalele și pământul. Mama încercase totul pentru recuperarea ei, dar era clar pentru noi toți că nu de ele avea nevoie și niciunul dintre noi nu putea să stea cu ea la țară. După al doilea atac vascular stătuse în comă vreo trei luni. Sperasem toți în vreo minune care nu a mai venit. Mergeam la Municipal în salonul împuțit și supraîncălzit și ne uitam cum corpul funcționa în spatele unor ochi care nu s-au mai deschis niciodată. După o vreme, medicul ne-a sugerat să o luăm acasă, semn că și el se dădea bătut. Am mutat-o la ea acasă, în patul ei, și în rarele mele vizite o priveam prin ochiul de geam acoperit cu macramé. Mă apropiam uneori precaut și o țineam de mână, era caldă și avea degetele neobișnuit de curate. Nu mai era ea! Mă culcam uneori cu gândul că mă culc în corpul ei să-i dau putere. M-am rugat mult, dar nu m-a auzit nimeni. În tot timpul ăsta umblam toți ca niște zombi, parcă ni se suspendase existența. Apoi a murit și am privit către cer și cumva am fost recunoscători. Cu organizarea celor lumești viața și-a reluat cursul firesc: pomana de 40 de zile, pomana de trei luni, de șase, de nouă și iată-ne la un an.

Cred că Alex resimțea că existența lui nu mai ajunge pentru a umple acel gol și în momente de rătăcire chiar îi spusesem că moartea ei mă face și pe mine să nu mai vreau să trăiesc. Suna rău și el chiar îmi fusese alături în anul care trecuse, se comportase

exemplar și acceptase toate prostiile pe care le debitasem eu în timp ce treceam prin etapele clasice ale jelirii.

Acum rezolvasem toate analizele și ne pregăteam fizic și psihic de aducerea pe lume a unui copil, dar nu aveam nicio veste în acest sens. Apartamentul cu două camere era mic și urâțel, dar era aproape de mama și de Rozé.

De un an jumate mă angajasem la compania aeriană la care lucra și mama. Părea că e mai puțină bătaie de cap, deși necesitase să uit tot ce învățasem până atunci: medicina și aviația chiar nu aveau a face nimic una cu alta. Sperasem că o să aducă un soi de calm în viața mea profesională care începuse deja să o ia pe căi greșite la centrul medical. Devenisem obsedată să muncesc mult, să câștig mult și îmi doream cumva acea epuizare generată de ocuparea totală a existenței cu profesia. Câștigasem la compania aeriană liniștea, dar venise odată cu rutina și un colectiv îmbătrânit. După ce trecuse interesul pentru un domeniu complet nou, se instalase plictiseala cruntă și schimbat rețete cu colege de serviciu la tură. Tura asta e autocarul care ne aduce în Otopeni din diverse colțuri ale capitalei. Și acolo ai ceva timpi morți în care poți să dormi, să asculți muzică, să citești sau să discuți rețete cu colegele. Mie îmi plăcea să gătesc și chiar credeam despre mine că gătesc bine, dar cititul Good Food era un soi de guilty pleasure. Nu voiam să intru în vorbă cu nimeni despre ce planuri aveam pentru cină sau despre faptul că îmi plăcea gătitul mai mult decât jobul. Așa că acum speram să rămân însărcinată cât mai repede și să-mi iau cei doi ani pentru creșterea copilului. Gândul unei vieți care să crească în interiorul meu, mă făcea să-mi zâmbesc în geam: Irina cu basma care tocmai făcuse colivă. Îi văd și reflexia lui Alex în geam, stând în cadrul ușii:

- Ce faci?! Nu vii la culcare?
- Vin acum! Mă gândeam...
- La ce? mă întreabă plictisit.
- La viața noastră, sunt obosită...

***

Mai 2010

Mă trezește sunetul alarmei de la telefon. Șase, ca de obicei. E lumină afară și știu că dacă nu mă pun în mișcare risc să pierd

tura. Dar mă simt epuizată, chiar nu pot să mă ridic. Nasol!

- Alex, îl mișc așa mai blând să nu se sperie.
- Da, s-a întâmplat ceva?
- Nu știu, mă simt foarte obosită, nu pot să mă ridic din pat. O suni tu pe mama, te rog?
- Da, o sun mai târziu.

Adorm la loc, un somn greu, bolnăvicios. Mă trezesc la un moment dat, mi-e cald, soarele bate direct pe mine, am transpirat. Mă uit la telefon, e 11. Adorm la loc. Mă trezește din nou telefonul, Rozé.

- Ce faci? Am văzut că nu ești online și m-am îngrijorat! Ești bine?
- Da, cred. Mă simt amețită, nu am reușit să mă ridic din pat până acum. Ai vorbit cu Alex?
- Nu, ce era să vorbesc?
- Nimic, credeam că l-ai sunat să întrebi de mine.
- Nu. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, deși nu pot să ajung mai devreme de cinci.
- Te sun!

Mă ridic în cele din urmă, deși tot sfârșită mă simt. Îmi iau două eugenii și mă bag în pat la loc. După ce le mănânc mă simt în sfârșit în stare să înfrunt lumea, nu concep să mă găsească Alex tot în pat. Noi nu ne odihnim niciodată, până și zilele de miere au fost active. Zilele de miere de la Paris. Nu a fost nimic spectaculos, doar am încercat să-i arăt ce știam că-mi plăcuse mie în cele două săptămâni petrecute acolo în '98. Doamne, au trecut aproape cinci ani de căsnicie! Mă sună și el.

- Hei, ești bine?
- Sunt bine, acum m-am trezit.
- Crezi că e de la... crezi că ai rămas?
- Am rămas?! Aoleu, nu mai spune așa! Sună ca la țară! Nu știu, nu m-am gândit la asta. Cobor să iau un test de sarcină.
- Ok, vorbim când ajung.

Câteva ore mai târziu ies din baie cu testul în mână. Alex curăță cartofi în bucătărie. I-l arăt și pare să se bucure – sau poate eu vreau să cred asta. Mă sărută și poate e doar emoționat... nu știu.

A doua zi găsesc o cale să mă târăsc spre serviciu. Mă gândesc cu groază că trebuie să-i spun mamei. Mă oglindesc în geamul de la tură și pare că sunt cam străvezie. O anunț pe Rozé pe messenger și primesc felicitările de rigoare, dar iarăși simt că parcă e ceva forțat. Dar dacă eu sunt de vină, dacă eu nu simt nimic?! Mirosurile stătute

din tură îmi fac stomacul să se răscoale, dar totul rămâne acolo. Decid să o anunț pe mama când mă întorc din weekend-ul de la Dorina. Dorina e o prietenă dobândită în urma jobului de la centrul medical. În sfârșit pare că cineva se bucură pentru mine, îi șoptesc vestea în timp ce așteptăm la raionul de brânzeturi din Carrefour. Euforia ei mă face să mă simt ciudat, totuși.

- Ooooh, felicitări! Mă strânge în brațe și vorbește tare: Trebuie să mă iei la ecografie, abia aștept!

Deci așa se simte! Aleg să mă bucur și eu.

Asta era vineri. Duminică după-amiază ne întoarcem de la Focșani și trebuie să înfrunt inevitabilul: să-i spun mamei. Kati e la ea în una din rarele vizite în România. S-a măritat cu un prieten de familie și amândoi lucrează ca însoțitori de bord pentru Etihad. Mă bucur să o văd, dar cumva simt că trebuie să obțin aprobarea lor. Știu și de ce, dar refuz să mă gândesc.

Ne întâmpină tata, singurul pentru care nu-mi fac griji că va avea o reacție ciudată. Probabil nu va avea nicio reacție.

Kati mă îmbrățișează și îmi înmânează un cadou de prin Dubai.

- Ce faci, fată?
- Bine! Sunt însărcinată! O spun dintr-o răsuflare în timp ce răsucesc pe toate părțile cutiuța cu lănțișor și o perlă nefinisată.
- Felicitări! O să pot să cumpăr toate prostioarele acum, yey!
- Nu trebuie, le găsim și aici, nici nu știu de ce sunt stânjenită. Ba da, știu! Dincolo de Kati o văd pe mama care s-a oprit din curățat usturoi și se uită la noi. Îndrăznesc:
- Mama, tu nu zici nimic?
- Ce vrei să spun? Tu ești om mare, Irina, ar trebui să ai mai multă minte.
- Ce vrei să spui? Nu poți să te bucuri pentru mine?
- Nu pot să mă bucur, e o prostie ce faci. Tu știi foarte bine că o moștenești pe mă-ta mare. Știi că ai investigat tot ce putea acum trei ani și nu ai învățat nimic din asta.
- Ce să învăț?! De ce te comporți de parcă sunt iresponsabilă? Știai că îmi doresc și acum vii cu ideile astea. Eu nu fac prostii, de ce te comporți de parcă e treaba ta?

Kati intervine.

- Despre ce Dumnezeu vorbiți? Ce am pierdut?
- Să-ți spună Irina! Vrea să moară, sau să rămână cu cine știe ce sechele pentru un copil.
- Nu e pentru un copil, vreau un copil al meu. Vreau să mă

iubească cineva pe mine, doar pe mine. Ce e așa greu de înțeles, de ce trebuie să mă scuz pentru asta?!

Alex bagă capul pe ușă, se uită la noi și iese repede.

- Acum trei ani a avut niște pusee de tensiune și mi-a povestit că s-a mai întâmplat și în urmă cu mai mulți ani, când eram plecată. Că nu putea să respire și a făcut o săptămână de calciu și magneziu injectabil. Că medicul ar fi întrebat-o pe Rozé dacă e agitată de fel și apoi i-a dat Propanolol.
- Ce e ăla?
- E un medicament ușor pentru tensiune pe care l-a luat mai multă vreme și a omis să spună cuiva.
- Și ce? Nu te-am anunțat nici când am început să iau anticoncepționale! De ce vrei să ne prefacem acum că avem genul ăla de relație?
- Irinuca, eu îți vreau binele. Sunt mama ta și sunt îngrijorată.
- O să fiu bine! Prefă-te că te bucuri. Am nevoie să se bucure mai mulți oameni.
- Vino să te pup!
- Lasă nu mă mai pupa. Sunt bine așa!

***

Aștept câteva zile să mă acomodez cu ideea. Simt deja ca și cum aș conspira, că e un secret care mă face să mă simt specială. Nici nu am probleme, decât o oboseală permanentă și ora de trezire mă deranjează mai mult decât de obicei. Grețurile matinale sunt de fapt grețurile de la ora 20.00. Mă concentrez să-mi conving creierul că nu urmează să vomit și îmi trece.

În cele din urmă obțin o programare la Euroclinic la o doamnă doctor foarte drăguță și mămoasă pe care am cunoscut-o la începutul anului. Alex nu merge cu mine, nu a reușit să-și ia liber.

Aștept în recepția clinicii private și simt că mă apucă o frică nejustificată. Cred că nu m-am vindecat de frica de spital, chiar dacă ăsta arată impecabil. Mă gândesc cu groază la cât costă toate analizele și dacă o să-mi ajungă ce am pe card. Ne pregătisem pentru sarcină, dar pentru analize de 900 de lei nu te simți niciodată pregătit. Dar trebuie să le fac pe toate, să fiu liniștită.

- Doamna Alexe, haideți!

- Mulțumesc!

Doamna doctor mă întâmpină cu un zâmbet. Zâmbesc și eu, acum mai liniștită.

- Bună ziua.
- Cu ce vești pe la noi, doamnă?

Doamne, când o aud cu doamnă ăsta... eu mă simt ca un copil.

- Sunt însărcinată și am venit să vedem ce facem mai departe.
- Felicitări! Asta e o veste foarte bună! Îmi zâmbește cald și simt că e sinceră. Pe un panoul de plută stau mărturie toate pozele cu nou-născuți pe care i-a adus pe lume.
- Deci? Cum stăm? Când a fost ultima menstruație?

Îi dau toate detaliile, încerc să nu mă vait de somn, știu că am auzit-o spunând cuiva că sarcina nu e o boală. Așa e, eu sunt foarte încântată, dar mi-e frică.

- Haideți să luăm o tensiune?

Tac în timp ce ia tensiunea. Am ajuns să cunosc toate tainele tensiunii. Nu am avut curaj să spun de față cu Kati, dar ceea ce se întâmplase acum trei ani, nu dispăruse niciodată. Adică starea aia constantă de alertă. Știam foarte bine tot ce se putea ști despre tensiune arterială, dar și despre alte tensiuni. Îmi aduceam aminte perfect momente din viața mea când îmi dorisem (sperasem chiar) să cad la pământ leșinată. Să mă lase toată lumea în pace! Sau să mă protejeze cineva când viața părea prea grea. Dar cine să te protejeze, când de fapt nimeni nu te vedea?! Când toată lumea vedea numai muncă. Eu toată viața visasem la ceva bun, ceva-ul ăla nedefinit. O ciocolată fină, o după-amiază de citit. Ultima oară când stătusem să citesc fusese în urmă cu vreo 17 ani în vacanța de vară la Gherla. Și acolo erau tot felul de reproșuri, dar măcar gătea cineva și te chema la masă. Și acum simțeam cum corpul meu produce un copil și asta mă epuiza la propriu. Totuși nu aveam voie să mă vait, nu voiam să știe cineva că mă vait cumva sau că mi-e greu.

- Doamna Alexe, ați alergat?
- Nu, am venit pe jos de la Calea Floreasca. Apoi am așteptat și în recepție.
- Vă știți cu tensiune, ceva istoric în familie?
- Păi, bunica mea a murit acum 2 ani după ce a stat o vreme în comă. A făcut atac vascular. Acum vreo trei ani am avut și eu ceva pusee de tensiune, dar de la analize nu a reieșit nicio cauză. Am luat și tratament o vreme, dar nu îmi făcea bine, nu am găsit o formulă care să fie potrivită.

- Am înțeles. Mai stăm puțin și o să vă iau din nou. Poate e de la emoții. Sunteți prea tânără, totuși...

A doua oară tensiunea e tot mare, așa că primesc recomandări de analize și trimitere la cardiolog. Cardiologul are cabinetul cu două etaje mai jos, găsesc un loc și aștept. Sunt de-a dreptul speriată, vocea mamei îmi răsună ca un ecou în cap: Vrea să moară! Vrea să moară...

Reiau aceeași discuție cu medicul cardiolog: analizele făcute, istoric medical în familie, cauze probabile... numai discuția în sine mă face să mă enervez. Parcă se uită la mine ca la o raritate a medicinei moderne. Îmi face un EKG și o ecografie, și par amândouă ok. Dar tensiunea se încăpățânează să rămână sus. Trebuie să revin într-o săptămână cu tensiunea monitorizată dimineața și seara. Plec cam demoralizată, îl sun pe Alex înainte să ies în stradă:

- Ce faci? A decurs bine?
- Așa și așa. Nici vorbă de ecografie încă, e prea mică sarcina. Cred că eram stresată sau ceva, aveam tensiunea mare.
- Ce a zis medicul despre asta?
- M-a trimis la cardiolog, dar nici acolo nu a știut să-mi zică mare lucru.
- O să fie bine, o să vezi! Poate erai speriată.
- Poate. Vorbim când ajungi acasă.

***

Îmi petrec următoarea săptămână scormonind internetul după informații. Mă înscriu pe un site care îți spune zilnic cum se dezvoltă fătul. Nu e vorba de chestii semnificative, încerc să rămân optimistă în ciuda inimii care nu prea vrea să colaboreze cu mine. O să fiu bine, o să fiu bine!

La următoarea vizită la cardiolog, moare speranța!

- Doamna Alexe, nu știu cum să vă spun... nu pot să recomand să păstrați sarcina. Îmi pare rău!

Mă uit la ea: o doctoriță tânără, blonduță se uită la mine cu... milă. Da, milă pare! De ce oare?

- De fapt, nu pot să vă recomand să faceți copii. Aveți dreptul să căutați alt medic, second opinion, sau orice considerați.
- Nu există medicamente? Nu vreau să caut second opinion,

vreau să fac un copil.

Stau întinsă pe patul de consultații, ea e lângă mine pe un scaun cu roți. Pentru o secundă am impresia că ar vrea să mă ia de mână. Nu cred, totuși, nu suntem în filme. Îmi trece prin cap că poate nu e plătită suficient cât să empatizeze pe bune. Dar poate că sunt rea...

- Există medicamente. Dar de obicei tensiunea se instalează după a 20 – a săptămână de sarcină. La dumneavoastră e deja instalată, nu-mi dau seama dacă a fost așa mereu și nu ați simțit. Nici tratamentul nu ar fi făcut vreo diferență. Îmi pare rău, medicina nu poate mai mult acum.
- Am înțeles! Merg la dr. Nuraltay să văd ce părere are despre asta.

Inspir adânc, mă ridic. Decid să sun mai târziu, nici nu merg să întreb ce program are. Nu pot să înfrunt mai multe astăzi.

Merg pe jos către Romană, cu gândul aiurea. Alex mă sună, nu-i răspund. În mai puțin de trei minute mă sună Rozé, semn că a sunat-o și pe ea. E îngrijorat, înțeleg! Dar eu sunt distrusă! Mă simt prost și pentru că aleg să nu răspund. Nu mi se pare corect pentru el. Mi-aduc aminte de o zi liberă în martie, o zi în care am făcut sex ca și cum era sfârșitul lumii. Îl revăd deasupra mea, îmi zâmbește, dar pare concentrat. Mâna mea mică, albă se sprijină pe pieptul lui bronzat. Nu fusese nimic demn de filme, doar intens. Ca doi înecați care se agață de viață cu fiecare gură de oxigen deasupra apei. Trăisem moderat toată căsnicia, toată viața. El considerase că trebuie să-și asume responsabilități de om mare. În toamna lui '98 se terminase copilăria și adolescența. În ziua în care am mers la bâlci, când mă dădusem în lanțuri fusese ultima chestie jucăușă pe care o experimentasem. Îmi aduc aminte cum mersesem la pătic după discotecă și vorbisem despre viitor. Cum mâinile lui se îndreptaseră spre locuri cunoscute, acum gătite cu lenjerie de la Paris. Și parcă ceva murise când luasem hotărârea, parcă tot mi se păruse forțat. Nu puteam să-l las, nu puteam să las nimic în urmă și să plec. Așa că rămăsesem! Rămăsesem să termin liceul și Alex să meargă pe șantier. Un an de mers pe șantier a fost de ajuns ca să-l pot convinge că nu e de el. Toți prietenii noștri făceau același lucru. George lucra cu tractorul tatălui lui, Marius mergea și el pe șantier, la fel și verii mei. Ne vedeam la discotecă în weekend, dar nu mai era nimic la fel. Până s-a închis și discoteca și petreceam serile de sâmbătă la Ilie, la un film. Vorbeam despre căsătorie (eu mai mult), sperând că sfârșitul facultății o să însemne că ne mutăm împreună. Alex muncea mult pe bani puțini, ne vedeam maxim o oră zilnic în timpul

săptămânii de lucru. Eu așteptam... așteptam altceva. Nu de la el, cât de la viață. Dar lucrurile se întâmplau exact cum mi le imaginasem. Pe cine să mă supăr pentru asta? De cele mai multe ori mă supăram pe el, pe lipsa lui de inițiativă. Mi se părea că nu mai era demult bărbatul pe care îl văzusem eu cu ani în urmă. Viața de oraș făcuse să nu-i mai ardă de pozne. Nu mai era jucăuș și eu aveam grijă să-i spun asta cu orice ocazie. Nici vacanțele la gazdă în Costinești nu-l scoteau din starea de disconfort. Nu era ceva rău, nu se purta urât cu mine, doar că simțeam încordarea dintre noi. Era obosit mereu și asta era de înțeles. Doar un an frecventase cursurile de zi, apoi se angajase. Și tot timpul ăsta stătea la o mătușă al cărei apartament era așa murdar că nici nu îndrăznise să mă ducă vreodată acolo. Încercam să înțeleg tot, dar îmi trecea prin cap tot mai des că eu îi stricasem planurile. Că îi arătasem o lume în care nu putea să se integreze. Mi-era și mie dor de curte, de mamaie, de natură, dar el părea chinuit. Ca o plantă care se întinde după soare și nu-l găsește. Totuși, nu-mi reproșa nimic. Tot eu eram cea care aștepta un inel și o cerere ca-n filme. El nu vedea viitorul, nici nu se putea gândi la el, la cât de mult muncea. Dar dacă îl lăsam în pace? Nu era oare mai bine să fi plecat? Ar fi durut o vreme și apoi trecea. M-aș fi întâlnit cu el cine știe cum la Computer. Eu m-aș fi oprit să iau un Pepsi, el ar fi fost acolo cu Bursuc la o bere. Ne-am fi privit ca doi oameni care au împărțit ceva frumos într-o vară și atât. Atât!

Și acum asta! Nu puteam să fac copii! Știam că asta înseamnă! Știam că toate dățile când părea că-mi zvâcnește capul, nu puteau însemna ceva bun. Uite, Irina, acum te menajează cineva! Universul sau vreo entitate a decis pentru tine că nu ai nevoie de stresul provocat de un bebeluș, Poate că nu îmi dorisem suficient! Dacă eu îmi dorisem atenția generată de o boală cronică? Dacă eu sperasem să mă vadă cineva bolnavă, să le fie milă de milă? Dar oare de ce? De ce să vreau să stârnesc milă?! Sau poate să mă simt specială, să port această dizabilitate ca pe un stindard: Știți, nu am voie să fac copii! Asta spun medicii! Cum ar fi să nu ascult de nimeni? Nu se poate să fie atât rău, cred că exagerează.

Sun la dr. Nuraltay. Aștept să sune, mă opresc în fața unei vitrine și citesc reclama la Canesten, așteptând să răspundă.

- Bună ziua, doamna doctor! Sunt Irina Alexe.
- Doamna Alexe, de ce ați plecat? Eram la cabinet și m-a sunat de la Cardiologie.
- Nu știam ce să fac, mi-era teamă să vin.
- Doamna Alexe, dacă se putea face ceva, eram prima care să

vă susțină. Cu repaus la pat și singurul medicament permis în sarcină. Dar e prea devreme să aveți tensiune. Nu pot să vă susțin!

- Dar ce se întâmplă dacă aleg ce spuneți dumneavoastră?
- Se întâmplă să avansați cu sarcina, dar prea puțin, placenta nu se alimentează cum trebuie, fătul nu crește. Nu recomand sub nicio formă. Apoi, dacă pățiți ceva, într-o situație de urgență vă salvăm pe dumneavoastră.
- Am înțeles!
- Haideți să trecem peste această încercare, apoi putem vorbi despre opțiuni. Ce părere aveți?
- Ce trebuie să fac?
- O să vorbesc cu o colegă, eu nu fac avorturi. Și pentru avort trebuie să fie sarcina mai avansată.
- Aoleu! Adică să mai aștept, știind că oricum nu există nicio speranță?!
- Îmi pare rău!
- Nu îmi mai spuneți asta!
- Vă înțeleg, dar trebuie să ne asigurăm că respectăm protocolul. Faceți o programare la ecografie și decidem în funcție de ceea ce ne confirmă ecografia.
- Aveți vreo recomandare?
- Da, mergeți la doamna...

Aud tot ce spune și notez mental două nume, în tot timpul ăsta mă holbez tâmp la reclama de la Canesten. Închid telefonul și mă îndrept spre Pizza Hut. Mă așez la una din mesele de afară. Degetele mi s-au albit de cât am strâns telefonul. Telefon care sună din nou, tot Rozé. Îi scriu că nu pot să vorbesc, sunt bine, să-l sune și pe Alex. Nu pot să vorbesc! Îmi comand un cappuccino și stau acolo până mă ia frigul. E prea devreme pentru stat la terasă, sau poate mi-e mie frig.

Ajung în cele din urmă acasă. Aprind televizorul și-l aștept pe Alex. Simt că mi se detensionează tot corpul și nu mai am aer. Încep să jelesc, așa cum nu am făcut-o niciodată până acum. Mă aud urlând a neputință, dar nu pot să controlez. Poate că nici nu se aude tare, dar eu așa simt. Ecoul durerii din interior nu iese decât ca un sunet slab, nici lacrimile nu se revarsă pe față. Îmi dau seama că nu vreau ca Alex să mă găsească așa. Mă recompun, să nu-l sperii. E un bărbat bun, poate și el își făcuse speranțe. Nu e corect pentru nimeni! Nu e corect!

Când în sfârșit ajunge acasă, sunt calmă, poate împăcată. Îi

povestesc tot, simplu, fără emfază. M-am răcit, știu că o să fac ce trebuie. Sunt tot Irina care nu face nefăcute. Îl las să mă îmbrățișeze, dar nu simt nimic. Am murit! Greața de la ora 20.00 mă lovește mai puternic ca de obicei. Mă duc în baie și stau pe marginea căzii. Stau și mă gândesc că nu am apucat să fac planuri pentru copilul ăsta. Și acum... acum trebuie să decid să-l omor. Sună groaznic, adică cine face asta?! Eu nu m-am ales niciodată pe mine, acum trebuie să fac asta. Să trăiesc cu ideea că sunt damaged... Alex bate la ușă:

- Ești bine? Nu sta singură, te rog.
- Nu plâng. Ies imediat.

Ne uităm la televizor, el mă ține în brațe și lacrimi călduțe se preling pe bluza lui. Mă mângâie pe linia maxilarului, așa cum face de obicei, e gestul de tandrețe care îmi place cel mai mult. Poate că plânge și el, dar nu vreau să ridic capul să mă uit.

***

Nu pot să lipsesc de la serviciu pentru că mi se pare că nimeni nu ar face caz din atât. Nu e ceva ieșit din comun să faci un avort. Dacă aș sta de vorbă cu oricare dintre colegele de tură, m-aș simți mai bine. Dar aleg să nu fac nimic din toate astea. Într-o dimineață merg la Billa în aeroport. Pe drumul înapoi, traversând parcarea simt că mi se face foarte rău. Un coleg se oprește și mă întreabă dacă sunt bine. Îi răspund că da, aș vrea să insiste, dar merge mai departe. Inspir adânc, la fel cum fac și atunci când am grețuri. Ascult freamătul frunzelor de plop și mă uit către soare. Inspir și expir! Gata, e mai bine! Dacă aș putea să rămân afară, să stau în iarbă și să observ avioanele care vin și pleacă... ăsta e cel mai plăcut aspect al acestui job. Plopii și avioanele, senzația de vacanță și cele câteva amintiri cu mama și cu mine mâncând o pizza în aeroport. În rest, totul e la fel cum era acum 10 ani sau mai mult. Holurile arată dezolant, oamenii folosesc cuvinte care unei firme private îi sunt străine: avem lucrări nu proiecte, există un întreg departament care scrie în condici și tot așa. La început am crezut că n-o să rezist, dar aveam tot timpul în minte scopul final: să stau 2 ani acasă cu copilul. Așteptasem legea cu 85%, știam cam când iese mama la pensie. Făcusem totul cum trebuie, planificat și degeaba. Sau, poate nu degeaba... eram prea aspră cu mine, ca de obicei. Făcusem cum crezusem că e mai bine. Erau alegeri făcute conștient și ca orice alegere trebuia să

suport consecințele. Până acum alesesem să judec femeile care făceau altfel. Judecam aspru lipsa de prudență legată de sex. La mama sau la mamaie nu mă gândisem niciodată. Nu mă gândisem ce înseamnă să alegi să cruți un copil de la o viață de sărăcie lucie. Cum e să nu te poți bucura decât de o partidă de sex chinuită și apoi să regreți. Să riști să mori fără să te gândești de ce. De ce te-ai născut într-o țară condusă de un dictator analfabet? De ce își dorea să crească natalitatea într-un fel barbar? Și nu în cele din urmă, de ce nevoile bărbaților sunt mai importante? Eu nu am resimțit nicio presiune din partea lui Alex, uneori chiar mi se părea că e lipsă de pasiune între noi. Nici eu nu știam cu ce să compar. Mă iubea, știu sigur că mă iubea, dar parcă și el se ferea să nu mânie pe Dumnezeu fiind prea entuziast. Căsnicia noastră era liniștită și probabil așa avea să fie în continuare, netulburată de prezența unui copil.

Spre după-amiază îl sun pe Alex:

- Poți să vii cu mine la echografie?
- Nu știu să-ți spun acum. La cât e?
- La cinci. Îl rog pe tata să mă ducă, dar speram să vii cu mine.
- Încerc.
- Bine. Zâmbesc scurt, formal, de parcă ar fi lângă mine și ar vedea zâmbetul. Îmi înghit lacrimile.

Tata vorbește tot drumul către Florească, dar de data asta mă bucur că nu mă întreabă nimic. Nu-i spun de ce merg, nu cred că vrea detalii.

La ecograf aștept mult, Alex îmi trimite un SMS spunând că pe drum. Știu că nu ajunge la timp și nu am cum să plec de lângă femeile care vorbesc despre cât de perfectă e sarcina lor. Am impresia la un moment dat că repetă aceleași lucruri și că se laudă cu performanțele unui copil pe care nu l-au văzut. Ascultând conversația mi se pare că sunt cam prostuțe. În sfârșit vine rândul meu.

Mă apuc să spun povestea din nou, îmi spune că a vorbit cu medicul meu și știe despre ce e vorba. Apoi mă invită politicos să încerc să mă adun și să urc pe patul de consultație. Stinge lumina în cabinet să vadă mai bine pe ecran. Mă rog în gând să nu fie ca-n filme, să nu aud inima. Nu am eu norocul ăsta! Așa că mă uit în ecranul alb-negru la copilul pe care nu o să-l văd niciodată. Un punct înr-un oval negru, ca dragostea din tabloul lui Chagall din Notting Hill. Fericirea plutind pe un cer albastru și o capră care cântă la vioară. De ce oare îmi vin în minte toate prostiile în cele mai nepotrivite momente?

Se termină repede, primesc indicațiile pentru programarea avortului, se pare că se poate cât de curând. Măcar atât! Ies afară din clinică după ce murmur un "la revedere" recepționerei. Îl văd pe Alex care se grăbește către intrarea în clinică și mă opresc brusc. Ochii ni se întâlnesc și îi fac un semn slab din cap, semn care înseamnă că nu. Nu știu de ce fac asta, speranța era de mult pierdută. Se apropie de mine și reușesc cumva să fentez ceea ce se vrea a fi o îmbrățișare. Am nevoie de ea, dar prefer să mă țin în formă pentru momentele pe care le voi înfrunta singură.

***

Spre marea mea bucurie Kati vine cu mine. Îi spun lui Alex să nu vină la clinică, că nu vreau să mă vadă. Vreau să adaug distrusă, dar mă abțin. Vreau de fapt să vină, vreau să mă vadă, să mă țină în brațe și să jelim împreună. Mama mi-a dat 1000 lei, deși nu mă plânsesem de lipsa banilor. Știe că sunt bineveniți oricât aș încerca să transmit eu că suntem bine cu banii. Când i-am dat vestea, am vrut să fiu răutăcioasă dar mi-a ieșit doar un ton spășit. Mama e mama și probabil mă înțelege cel mai bine. Dar apropierea pe care am așteptat-o cât am locuit cu ei, nu a venit niciodată. Alex ne conduce la clinica privată, îmi spune ceva ce se vrea încurajator și mă sărută. Nu reușesc să-mi aduc aminte ce a spus și cât aștept la recepție mă tot foiesc. Primim un formular, eu completez și Kati îmi zâmbește cu lacrimi. Pare că e același zâmbet din pozele de la nuntă, când mi-a pus coroana aia pe cap în biserică. Ea a fost nașa de cununie la ultimul eveniment la care intrasem în biserică. La mamaie nu putusem sau alesesem să nu mă supun la chin.

În salonul cu două paturi e totul curat, steril și rece. Ar trebui să fie mai cald pentru luna mai, sau poate mie mi se pare frig de frică. Mă schimb încet, mai vin formulare de completat și o asistentă mă instruiește să-mi rad părul pubian. Mi se pare ciudat, dar nu e treaba mea să mă întreb. Mă uit pe formular, să scap de o grijă. Cercetez îndelung întrebările: Ce doriți să faceți cu... cu ce? Vreau să-l îngrop și să jelesc, dar în formular apare cuvântul țesuturi/tumori și altele. Dezumanizarea procesului medical, cred că așa se numește chestia asta. Bifez ce consider și mi-ar plăcea ca Alex să fie lângă mine, să completeze el. Să pară cumva că asta nu e decizia mea, să simt că își asumă și el jumătate. Că nu sunt singură... mă

simt foarte singură și mă încearcă niște lacrimi. Mă duc în baie să mă epilez, după cum am primit instrucțiuni și tot nu înțeleg de mi-ar cere asta, dar nimic nu pare să aibă sens oricum. Intră o asistentă care mă anunță că suntem așteptați la sală. E veselă. Îi comunic că m-am epilat și sunt pregătită.

- Vai doamnă, dar cine v-a pus să vă epilați? Fetele asta tinere nu știu nimic! Haideți cu mine! râde cu poftă, ceea ce mi s-ar părea deplasat în orice situație.

Mă urc pe masa de ginecologie într-o sală care nu pare de operații, pare înghesuită. O altă asistentă vine să fixeze o branulă. O întreb dacă e anestezia, îmi zâmbește și îmi spune că nu. Într-o secundă simt deja o moleșeală plăcută și știu sigur că m-a mințit. Mă trezesc și văd că sunt mulți oameni în jurul meu, îi văd ca prin ceață.

- Vă rog, vreau să-l văd!
- Ce spuneți, doamna Alexe?
- Copilul, vreau să-l văd... iar adorm.

Mă trezesc în salon. Sunt liniștită, moleșită, probabil drogată. Starea asta o să fie refugiul meu multă vreme. Să știu că undeva, cineva deține secretul unei astfel de rețete, că poți să ajungi în starea asta în câteva secunde. O stare în care timpul pare suspendat și corpul nu simte nimic, Nu simte nici sufletul, e doar... pace. Nici nu vreau să deschid ochii, vreau să zac așa, dar simt o mână peste mâna mea. E o mână familiară, cu degete fine și lungi: Kati.

- Ce faci, George?

Am gura uscată, dar schițez un zâmbet strâmb.

- Sunt bine! Mi-e sete!
- Știu, dar nu ai voie nimic, încă. Să nu vomiți, știu sigur că nu-ți dorești asta.
- Mai stau puțin!
- Vrei să-l chem pe Alex?
- Nu, i-am zis că nu vreau să mă vadă în halul ăsta.
- Ce îl tot protejezi, să vină...

Adorm iar, moale, plăcut...

Mă trezește zgomotul din salon. E doamna doctor, tânără drăguță. Vorbește tare, cu entuziasm, de parcă ar vrea să alunge o prezență malefică din salon.

- Doamna Alexe? Cum sunteți?
- Bine, obosită cumva, dar mă simt bine.
- Perfect! Ați sângerat cam mult, ne-ați îngrijorat. Când mergeți la baie să scoateți pansamentul pe care l-am lăsat. Să

vă luați medicamentele când primiți apă. O să puteți mânca spre după-amiază.

- Mi-e sete rău!
- Vă înțeleg, dar așa e procedura. Probabil că o să mai vină cineva în salon în seara asta. Încercați totuși să vă odihniți.
- De ce nu pot să plec?
- E mai bine să vă supraveghem o noapte. Nu e mult, haideți că nu sunt groaznice condițiile.
- Am înțeles!

Înțeleg tot, trebuie să fiu cuminte, să nu se sperie cineva. Ce dracu' vă pasă vouă... gata mi-am revenit. Dacă resentimentele ți-ar putea ieși pe gură, probabil aș vomita în clipa asta.

- Trebuie să plec și eu, sis! Kati a tot butonat telefonul în acest timp. Pare tristă!
- Ai cursă?
- Da, am amânat cât am putut. Nu știu când vin în țară, dar te rog să mă suni când ai nevoie să vorbim.
- Ai vorbit cu Alex?
- Da, a zis că oricum nu poate să plece de la serviciu și că tu i-ai zis să nu vină.
- Da, așa i-am zis... dar speram să nu mă asculte, adaug în gând. Speram să vină cu un buchet de flori și să se înghesuie lângă mine și să mă vegheze când dorm. Să-mi spună că e ok, că putem trăi fără un copil.
- Sunt bine! Stai liniștită! Zâmbesc forțat. Știe și ea că nu sunt bine, dar știu că mă preferă unui nepot.
- Știu, George! Cu toții suntem bine! Nici nu știu când a început să-mi zică George, dar e cumva reconfortant, ca un limbaj secret.

Pleacă și decid să cobor din pat și să mă schimb cu pijamalele mele. Mă îndrept spre baie și constat că nu mă doare nimic. Nimic! Aș vrea să mă doară totuși, aș vrea să mă simt rău. Să fiu pedepsită cumva pentru ce am făcut. Pentru că a trebuit să decid ce să fac cu rămășițele unui copil. Că nu te pregătește nimeni pentru așa ceva. Mă gândesc că pe mama nu a pregătit-o nimeni să se ascundă și facă un avort. Eu măcar sunt privilegiată, e totul legal, curat. Că nu o să mai fii om niciodată, despre asta nu vorbește nimeni. Mă gândesc la mamaie și la alte sute de mii de femei, mă gândesc la filmul ăla super premiat cu trei luni și nu știu câte săptămâni... Filme care parcă atrag mila străinilor: Dați-le Ursul de aur că au avut o viață de căcat! Hai, veniți la Cannes să vedeți și voi cum e pe covorul roșu!

Se uită la filmele noastre ca la o realitate care nu a existat, precum Holocaustul. Cum e posibil să trăiască cineva în condițiile alea, se întreabă francezul în timp ce ia două boabe de strugure de lângă camembert.

Termin instrospecțiile și mă uit la pubisul meu ras inutil și îmi pipăi abdomenul, acum gol. Mă gândesc la momentele în care am răscolit internetul în căutarea unor soluții naturale prin care să scapi de sarcină. Mă simțeam vinovată și pentru că mă gândeam la asta, vorbeam cu copilul nenăscut despre asta: Bebelușule, te rog, pleacă tu! Dar nu a vrut să mă asculte și îmi trăiam drama singură în baie. Ce să știe un bărbat despre asta?! Ce să știe un bărbat despre faptul că un miracol se întâmplă în corpul tău?! Despre epuizarea dulce provocată de un corp care se dezvoltă în tine?!

Mă aplec să-mi scot tifoanele îmbibate în sânge din vagin. Am primit niște tampoane mai naturale pe care să le mai țin, așa pentru siguranță. Mă clătesc pe față, la subraț și mă îmbrac în pijamale. Vreau să arăt bine, chiar dacă față e de o paloare cadaverică. Se pare că da, am pierdut mult sânge. Dar e un preț mic, mă gândesc.

Încerc să mă așez cât mai bine pe pernă și mă uit pe geamul de la salon care are o vedere către o clădire de birouri. Am crăpat puțin geamul, deși nu cred că e voie.

Prima care vine să mă viziteze e Nicoleta, o colegă de liceu cu care am păstrat legătura. Mai sunt și alții cu care am rămas în relații bune, dar au plecat din țară. Noroc cu facebook care ne reunește virtual.

- Ce faci, fată? Cum te simți? Îmi pare rău... continuă cu o rafală de întrebări retorice și găsesc agitația ei reconfortantă.
- Sunt bine. Mi-ai adus o floare?! Mulțumesc. Nico, nu trebuia. Simt că nu merit o floare, nu e ca și cum... mă bușește plânsul.
- Fată, nu plânge. Mă îmbrățișează și vorbește mult și repede despre moartea bunicii ei care se petrecuse cu o lună în urmă. Îmi povestește că încearcă să se lase de fumat. Scoate o țigară electronică și încearcă să pună nu știu ce lichid în ea, o pornește din 5 apăsări. E un adevărat spectacol dacă încerci să o urmărești. Vizita ei îmi face bine.

Spre după-amiază vine și colega mea de salon. E o bătrânică care a suferit o operație laparoscopică. La început e cam moleșită, așa că mă bucur de liniște. Pe la șase vine Feli, o fostă colegă de la centrul medical. Mi-aduce macaron de la Paul, mă cunoște prea bine. Am

primit apă și aș putea să încerc să mănânc. Oricum nu mi-e greață. Feli e cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. La primele interacțiuni cu ea, mi s-a părut rece. Apoi mi-am dat seama că dacă sunt sinceră, Feli ar face orice pentru mine. Știe să asculte, deși îi spun în puține cuvinte cum mă simt. Știu că înțelege mai mult din ce nu spun, iar vizita ei mă ajută mult. Tot aștept un telefon de la Alex, mi-aș dori să-mi facă o surpriză, apoi îmi amintesc că el nu face surprize. L-aș suna eu, să plâng, aș vrea să-i fie milă de mine. Să nu mă lase să mă chinui singură, să mă învinovățăsesc. Vine cina, colega mea de salon e mai veselă și a început să povestească despre viața ei. Despre copiii din California la care merge în fiecare iarnă. Despre fiica ei care mănâncă sănătos, e vegetariană pentru că a supraiețuit unui cancer și și-a schimbat stilul de viață. Mă ridic în capul oaselor să mă uit mai bine la bătrânica asta umblată, nici nu am reținut din ce parte a țării a venit tocmai până la București. Copiii plătesc operația, normal. Nu vrea să stea cu ei permanent, i-ar fi dor de țară, dar acolo e cald, e frumos. Eu nici nu am ajuns la Londra și ea îmi povestește despre California de parcă ar fi peste drum. E simpatică, dar vorbește foarte mult. Fiul intră la un moment în salon, salută, e un domn foarte elegant. Se simte că e stânjenit. O anunță că revine dimineață și cam asta e. Bătrânica e resemnată, spune că oricum nu ar avea cu ce să o ajute. Îi spun să mă solicite, că eu nu am o suferință propriu-zisă. Din păcate, motivul prezenței mele la spital, o ațâță să povestească despre trecut, despre avorturile numeroase făcute pe vremea comunismului și despre moșul ei care se pare, avea un apetit sexual crescut. Schițez un zâmbet, aprind televizorul în speranța că se va opri din vorbit. Nu am noroc! Continuă să vorbească despre politică, vecinele ei din sat, nepoții din California... Pe la nouă mă sună Alex. Acum nu mai am ce să-i spun, decât noapte bună. Nici nu se pune problema să plâng, mă simt cumva inadecvată. Cred că îmi spune că mă iubește, nu știu sigur, nici nu-mi pasă. E prea târziu oricum!

Noaptea trece greu, eu nu pot să adorm, nu mă simt obosită. Cred că nici nu mi-au mai dat nimic de calmare. Stau și mă uit la lumina artificială din blocul de alături. La câteva ore, bătrânica are nevoie la baie. O ajut să meargă cu perfuzia și o aștept la ușă. Îmi trece prin cap dezolarea de la Municipal și pe mamaie zăcând în comă profundă. La una din vizite, cred că era cu o lună înainte de moartea ei, era singură în salon. Mi-aduc aminte că era excesiv de cald, iar în salon mirosea discret a urină și a șervețele parfumate. Mi-am pus mâna pe mâna ei, să mă asigur că e caldă. Arăta exact ca

o mumie. Singurul lucru care o făcea să pară vie era ridicarea ritmică a pieptului. Știam că urma să moară, toată lumea știa, încercam să trăim pe lângă ea. Nici nu aveam ce să le reproșez medicilor de la Municipal, sigur că primeau banii strecurați pe furiș în buzunar. Făceau ce puteau în condițiile date, asistentele însă erau mult mai rele, parcă erau îndârjite de o foame continuă de bani. Mama spălase și WC-ul ca să poată sta în salon. Nu aveai voie să emiți pretenții, erai tolerat. La fel cum nu puteai să ceri tratament mai bun, de parcă era vina noastră că trăim într-o țară de căcat.

Apoi mi-am adus aminte ce îmi trimisese Kati să citesc despre avorturi și despre rana noastră colectivă ca romînce. Rana noastră de femei obișnuite cu greul, femei pentru care sexualitatea era o povară. Citisem și mi se păruse o tâmpenie. Mi se păruse o scuză ridicolă de neasumare a unor consecințe ale faptelor tale. Nici nu-mi trecea prin cap să mă uit puțin în jur. Nu mă gândisem la mamaie care de pe la 50 de ani trăise singură, care se luptase cu copii mici, cu munca la colectiv și ocazional cu furatul. Nu era ca și cum uitasem nopțile în care stăteam ascunse în lanul de grâu verde și furam cât să avem cu ce să hrănim porcul și găinile din gospodărie. Eram copil și mi se părea ca o joacă, deși mie nu-mi plăcuse niciodată să mă joc. Era mai bine să fim cu mamaie decât singure acasă, la lumina lămpii. Cuvântul "pândar" dispăruse din vocabularul meu ca și când nu l-aș fi cunoscut niciodată. Nu-mi trecea prin cap că mama fusese cea care plecase în Franța ca să câștige mai mulți bani. Nu înțelesesem atunci și nu înțelegeam nici acum! De ce să te lupți? Și mai ales de ce te lupți singură? Un val de neputință mă cuprinde când îmi dau seama că îl urăsc pe Alex! Îl urăsc pentru că nu e aici! Mă întorc pe o parte și plâng încetișor până adorm.

A doua zi începe prea devreme, așa e la spital, cred. Sunt deja dușată și am ciugulit din micul dejun până la vizita medicului.

- Doamna Alexe, arătați mai bine! Îmi zâmbește binevoitor și ne înțelegem din ochi, e înțelegerea de care am nevoie acum. Cred că pe la ora 11 suntem gata cu externarea.
- E în regulă, aștept! Mulțumesc!

În câteva minute, mă sună tata:

- Ce faci, neică? Vrei să trec să te iau?
- Nu, tată. Mulțumesc. Îl sun pe Alex.
- Lasă-l că poate are treabă. Eu pot să ajung pe la unu.
- Mă externează mai devreme. Nu mai pot să stau aici. Îmi scapă o propoziție pe care tata alege să o ignore. Știe că nu poate să fie așa rău.

- Cum vreți, nu insist! Treceți pe la noi în weekend?
- Nu știu, probabil. Pa, tată!

Îl sun pe Alex, deși știu de pe acum care e răspunsul.

- Ce faci?
- La muncă! Cum te simți?
- Sunt bine, mai bine ca ieri oricum. Poți să vii pe la 11 să mă iei?
- Nu știu dacă termin. Nu poți să mai stai? Sau dacă poate să treacă taică-tu?

Fac o pauză înainte să răspund.

- Nu poate nici el mai devreme, iau un taxi.
- Mai sună-mă când pleci.
- Bine. Pa!

Știam că așa va fi, doar nu am suferit cine știe ce operație, e un avort. Adună-te, Irina! Nu e nimeni care să te bage în seamă, așa că adună-te!

Merg la magazinul de la parterul spitalului, îmi iau o limonadă și aștept un taxi. Taximetristul nu zice nimic, în 20 de minute sunt acasă. Mă opresc la Mega să iau ceva de mâncare pentru diseară. Viața merge mai departe!

Ajunsă acasă, îmi fac un duș scurt și mă culc. Mă trezește Alex cu un sărut. Se așează lângă mine și mă ia în brațe.

- Am vrut să-ți iau o floare, dar mi se părea ridicol.
- Am primit de la Nico. A venit la spital... spre deosebire de tine.
- Ai zis să nu vin! Tu ai zis să nu vin.
- Și tu nu puteai să treci peste cuvântul meu?
- Nu știu ce vrei, acum îmi spui altceva.
- Dar tu nu simți? Trebuie să-ți spun eu ce am nevoie?
- Nici mie nu-mi e ușor, dacă la asta te referi.
- Cum nu-ți e? Ai venit acasă și te-ai uitat la televizor?
- Nu te preocupa tu pentru mine!

Deja m-am ridicat în picioare.

- Voiam să jelești copilul nostru! Asta voiam! Kati ți-a zis să vii și tu ai ales să ignori.
- Nu-mi place când maică-ta și soră-ta îmi spun ce să fac. Mi se pare o treabă de femei.
- Serios?! În rest e treabă de bărbați sau ce?
- Mă simt vinovat, dar nu vreau să-mi spună soră-ta ce să fac.
- Acum ar trebui să mă gândesc la sentimentele tale?

- Nu neapărat, dar nu știu să mă port.
- Îți spun eu: Să iei o floare și să vii naibii la spital. Trebuia să-ți spun eu, bunul simț nu te ajută?
- Asta nu e de bun simț, are legătură cu așteptările tale.
- Ce așteptări am? Să-ți pese! Atât! Tu înțelegi ceva din toate astea?
- Da, normal că înțeleg! Nu sunt tâmpit! Înțeleg că nu o să avem copii, am nevoie de timp să mă gândesc la asta.
- Dacă m-ai iubi, nu ai avea nevoie decât de mine.
- Nu e chiar așa. Știi și tu că ești nedreaptă acum!
- Știi ce: Mă doare în cur! Viața e nedreaptă cu mine. Pe mine cine mă ajută să integrez toate astea?!

Mă duc în sufragerie și mă așez pe marginea canapelei. Afară se înserează.

- Te rog, nu fi așa!
- Așa cum?! Oamenii ăia m-au pus să aleg ce să fac cu rămășițele copilului. Se uitau toți la mine cu milă. Tu unde dracu' erai când eu îmi asumam toate astea?
- Eram lângă, sunt lângă tine. Vrei să plâng, vrei să mă îmbăt?
- Nu știu ce vreau să faci, dar aveam nevoie de tine.
- Sunt aici acum! Sunt aici cum pot, ca să nu vreau să mor și eu!
- De ce să mori? De ce ești tu victima?
- Pentru că dacă mă gândesc că vrei un copil mai mult decât pe mine, o să vreau să mor.
- Ești dus cu capu'!
- Poate, dar așa simt! Nu vreau să te împovărez cu gândurile mele.
- Ooo, mulțumesc! Ești extrem de drăguț!
- Termină!
- Nu vreau! Pleacă și lasă-mă singură! E treaba mea, e treabă de femei!
- Vreau să fiu lângă tine!
- Vino lângă mine!

La început se așează pe canapea, își frământă fruntea și părul. Am impresia că o să plângă. Se face întuneric treptat. E mai bine că nu-l văd. Știu că am nevoie de el, îmi doresc să mă îmbrățișeze. Îmi doresc să-l simt aproape. Nu vreau să mă gândesc la ce simte. Nu vreau să mă gândesc nici la ce simt eu. Încet o mână i se strecoară pe sub brațele mele încrucișate, iar pe cealaltă o simt pe după gât.

Mă ciupește ușor de maxilar, gestul familiar cu care m-am obișnuit. E bine! Dar în mintea mea stăruie întrebarea: de ce nu a venit la spital? Îmi șoptește la ureche că îi pare rău. Te iubesc mult! Așa m-a iubit mereu, mult. Dar parcă eu nu o simt, parcă nu am simțit protecția, parcă m-a lăsat să iau toate deciziile. Mi se pare că tranziția la București i-a stins lumina jucăușă din ochi. Parcă e captiv într-o rutină pe care nu și-a dorit-o. Pare că eu trebuie să fac mereu un efort să-i dau ceva în plus. O vreme nu mi s-a părut grav, dar în momente ca acum... mi-aș dori să fie mai puternic. Să se lupte cu mine și cu barierele pe care mi le-am impus. Să mă forțeze! Să mă oblige să văd lucruri care mi-ar face bine. Dar dacă nici el nu știe? Dacă nu știe cum poate să fie mai bine, dacă pentru el asta e tot?!

***

E luni și ar trebui să merg la serviciu, dar nu pot. Nu am chef să dau ochii cu nimeni, nu am chef să mă prefac că sunt bine. Îl rog pe Alex să o sune pe mama să anunțe că nu merg și să vorbească și cu șefa mea. Nu cred că-i pasă nimănui dacă lipsesc, oricum munca mea părea nesemnificativă. Pe la zece mă sună mama:

- Irinuca, te simți bine?
- Nu, sunt deprimată. Vreau să par dură, dar vocea îmi tremură.
- Porumbițo, eu te înțeleg, dar nu știu cum să te ajut.
- Nu mai vreau să merg la serviciu! aproape urlu. Nu-mi place locul ăla, mă omoară. Am sperat să fie doar o perioadă, am sperat că învăț să-mi placă... mi se frânge vocea.
- Știu, eu m-am obișnuit.
- Și ce?! Să încerc să mă obișnuiesc și eu?
- Nu am spus asta, tu mereu ai fost sensibilă.
- Lasă-mă cu sensibilitatea asta! M-a protejat cineva vreodată?
- Tocmai asta spun, poate trebuia să te protejăm și nu am știut cum. Așa am trăit toți, le-am procesat cum au venit.
- Eu nu pot să procesez asta! Înțelegi? Îți pasă?
- Ce întrebări sunt astea?! Sigur că-mi pasă! Sunt mama ta!
- Dacă îți pasă, fă cumva să nu mă întorc acolo!
- Ce tot vorbești? Ce să fac?
- Vreau să stau acasă în concediu fără plată.
- Din ce o să trăiți, Irina? De ce te încăpățânezi?

- Nu pot să mă întorc acolo! Nu mă obliga!
- Eu nu pot să te oblig să faci nimic! Dar te întreb: Din ce o să trăiți?
- Nu știu, nu vreau să știu!
- Te comporți imatur!
- O dată în viață!
- O să văd ce pot să fac... mama încheie conversația cu vocea obosită.

Îmi pare rău că mă comport așa, nimeni nu are nicio vină. Nimeni nu e obligat să se poate frumos cu mine, să mă menajeze. Sunt om mare.

Aș suna-o pe Rozé, dar nu înțelege mare lucru din ceea ce simt. Ea nu și-a dorit niciodată copii, așa că am ales să o implic cât mai puțin. Probabil că ar fi făcut tot ce se aștepta de la ea, dar eu i-am spus că nu e nevoie. Am mințit că nu e nimic grav, cumva am intuit că nu dorea să se implice. De ceva vreme încercam să adunăm bucăți dintr-o prietenie care se destrămase cu mult timp în urmă. Cred că știam amândouă asta, dar niciuna nu voia să o recunoască cu voce tare. Așa că, zilnic ne salutam pe messenger, ne povestim la telefon ultimele noutăți și... cam atât. Fără trăiri profunde, suntem femei în toată firea!

Două zile mai târziu, mă sună mama să-mi spună ca a rezolvat. Un an de concediu fără plată, a trebuit să aranjeze cu oamenii de la HR, astfel de concedii nu se aprobă așa ușor. Apoi îmi spune să am în vedere să ne mutăm la ei. Perspectiva mă îngrozește de-a dreptul. Am putea să ne mutăm la Kati, dar nu știu cum să-i prezint toate astea lui Alex. Nu se plânge de muncă multă, dar nouă nu ne ajung banii de la o lună la alta, lipsa venitului meu o să se simtă imediat.

Nu am soluție la nimic, pentru prima oară în viață nu am plan de rezervă.

PARTEA a II-a

"Până la un punct realitatea e mai puţin rea decât imaginaţia. Dar de la punctul acela încolo, un detaliu real, un gest, o privire, sunt mai rele tocmai pentru că exprimă ceea ce imaginaţia nu poate inventa."

MARIN PREDA

Mă trezesc greu, mă uit la camera mică, simt mirosul de naftalină care face stomacul să mi se răzvrătească ușor. Îmi vine în minte gluma cu nu ești un bun român dacă nu te trezești cu un gust amar în gură. Zâmbesc trist. Mi se pare așa trist totul, simt că sunt aproape de depresie, mai aproape decât mi-am permis vreodată să-mi imaginez. Totuși sau totul este trist pe lume... Ieri noapte am pierdut câteva ore bune uitându-mă la o emisiune, Unique Sweets, am stat până am simțit că îmi pică ochii în gură. Se pare că asta e rețeta pentru un somn adânc, fără vise. E deja a doua săptămână din cele 52 pe care cică mi le-am luat să mă reculeg. Mi-e rușine de mine că am nevoie de ele, dar nu știu ce altceva pot să fac. Toată lumea în jurul meu pare să fie înțelegătoare, dar nu știu dacă speră să fie doar o fază trecătoare. Doar nu s-a prăbușit nimeni în depresie de la un avort, mai ales că "pe vremea noastră" nu se știa ce e aia depresie. Probabil că mă alint și sunt doar tristă. Știu sigur că am auzit de cazuri de depresie în care oamenii nu se ridică din pat să facă cele mai mici gesturi uzuale. Devine efort chiar și spălatul pe dinți. Mă și imaginez la baie, zăcând inertă și Alex încercând să mă convingă să intru în cadă. E rușinos, sigur eu nu sunt deprimată! Eu fac tot ce trebuie, dar nu mai am chef să merg la job. E aproape ora 12, ar trebui să mă ridic totuși din pat.

Decid să o sun pe Kati, mi-a spus ceva ce m-a intrigat la ultima ei vizită în România.

- Ce faci, fată?
- Acasă. Tu?
- Și eu, din păcate.
- De ce din păcate? Ai nevoie de asta, te ajut eu cu bani, odihnește-te.
- Cât să mă odihnesc?! Nu sunt obosită, sunt empty!
- Știu ce zici, dar poate e mai bine așa...
- Nu mă lua și tu cu asta!

- Gândește-te că nu era pregătit pentru lumea asta...
- Fată, ce dracu' ai fumat?!
- Mai citesc și eu câte ceva, îți dau și ție să citești.
- O să citesc, știi că mereu mă împotrivesc inițial. De altceva te-am sunat. Ziceai de tipul ăla de la Christine ceva. Eram prea out of place să înțeleg ceva.
- Ăăăăh, gata, mi-am adus aminte. Robert. Ziceam că am luat de la ei cești cute alea cu mousse de ciocolată. Sunt geniale, by the way. L-am întrebat dacă nu au nevoie de ajutor, am zis că știu pe cineva pasionat de gătit.
- Și?
- Au zis că da. Sunt doi frați care se ocupă, se pare că s-au școlit în Franța. Sunt cam infatuați, dar adevărul că fac și chestii bune.
- Ai luat un număr de telefon? M-am uitat la ce mi-ai trimis și mă simt inspirată. Tre să sun repede până nu-mi trece.
- Sună. Dar ești sigură că asta vrei?
- Dacă mă întrebi acum... nu sunt sigură de nimic. Dar cu siguranță vreau să evit să mă întind jos și să mor.
- Fată, nu mai vorbi prostii. De ce să mori?
- Pentru că simt că nu mai am pentru ce să trăiesc.
- Ai dreptate, nu pot să te judec... dar vreau să te ajut.
- Toată lumea vrea să mă ajute, dar nu-mi dau seama dacă își doresc să nu mai fiu o grijă pentru ei...
- Și asta, probabil! Și ce poți să faci?
- Nimic, doar ziceam...
- Știu, uneori mi-e așa dor de tine, de țară... dar știu că nimic nu se schimbă dacă sunt acolo. Îmi trece repede!
- Cam așa! Sun acum!
- Let me know! Te țuc!
- Me too!

Mă încurajez singură minute bune, apoi îmi adun curajul și sun.

- Bună ziua. Numele meu este Irina Alexe.
- Bună ziua. E o voce bărbătească adevărată, puțin aspră, pare că se răstește.
- Acum aproximativ o lună a venit o clientă care v-a întrebat dacă aveți nevoie de un ucenic, respectiv ucenică.
- Nu îmi aduc aminte.
- I-ați dat numărul de telefon că altfel nu puteam să vă sun.
- Da, aveți dreptate, parcă a fost cineva. Dar am crezut că glumește!

- Era sora mea și întreba pentru mine... eu sunt pasionată de gătit.
- Am înțeles. Știți că pasiunea nu e suficientă întotdeauna. Trebuie să mai fie ceva, trebuie să fie ceva rezistență.
- La stres?
- Nu, la muncă fizică.
- Nu vreți totuși să ne cunoaștem? Aduc un CV, discutăm.
- Un CV?! pare să cântărească informația. Și ce să fac eu cu CV-ul? Ce scrie acolo?
- Scrie că sunt economist.
- Deci nu aveți niciun fel de practică într-un laborator de cofetărie.
- Nu prea. Ezit puțin, dar arunc fraza bine cunoscută: Dar îmi doresc să învăț! A sunat disperat, de ce dracu' nu m-am abținut? Am impresia că oamenii asta vor să audă, cum naiba să-mi fac reclamă, când nu simt pasiune pentru nimic și pentru nimeni acum.
- Hai să ne vedem, nu vreau să vă las impresia că sunt inflexibil. Puteți ajunge aici pe la ora 16?
- Sigur! Mulțumesc! E adresa pe site, bănuiesc.
- Da, este în zona Băneasa, ca idee.
- Ok, ne vedem!
- Nu aduceți CV, nu-mi folosește.
- Am înțeles!

Doamne, ce ciufut! De ce m-oi ploconi eu, nici nu știu ce presupune. Măcar ies din casă, poate și din letargie. Așa... să mă pregătesc totuși, nu strică puțin entuziasm fals. Hai, Irina, nu ești Gemeni degeaba!

Cam complicat drumul până acolo, mai ales pentru cineva obișnuit cu tura. E adevărat că nu mi-a plăcut niciodată să merg cu transportul în comun. Bine, nu cred că place cuiva, dar eu am oroare de-a dreptul. De transport în comun și gândaci de bucătărie.

Intru și mă izbește un miros delicios, fin, care îmi aduce aminte de Paris. Numai acolo e posibil să miroasă a zahăr ca și cum ar fi parfum. Fata care servește se uită la mine cu ochi "senini și goi", e privirea aia tâmpă a vânzătorilor care-și urăsc jobul. Nu știu dacă să o condamn sau nu. Locul ăsta inspiră lux. Vitrina e aerisită, sunt câteva sortimente de prăjituri, multe clasice, dar și unele cu nume ciudate.

- Bună ziua. Am o întâlnire cu Robert, am vorbit cu dânsul la telefon.

- Sigur, îl anunț.

În timpul ăsta îmi dau seama că nici măcar nu s-a prezentat. Știam de la Kati cum îl cheamă. Nu contează! Câmp cu flori, câmp cu flori!

- Da, bună ziua. Apare Robert, un bărbat solid, ai zice că e grăsuț, dar nu e. Părul a început să-l părăsească, altfel nu găsesc un motiv pentru care e ras în cap. Are barbă, caracteristica bărbaților care au ceva de ascuns, cum zice tata. Ce să aibă de ascuns oare? E cofetar! Gândul ăsta are efectul celui în care îți imaginezi interlocutorul dezbrăcat.
- Bună ziua. Irina Alexe, am vorbit la telefon legat de un job.
- Da, da! Uitasem!

Cum dracu' să uiți?! Ok, vrea să stabilească ierarhia, el e masculul, evident.

- Robert Vasilescu! Deci și-a dat seama că a uitat să se prezinte. Ok, ass-hole, facem ca tine! Îi strâng mâna pe care a îndreptat-o spre mine.
- Haideți să stăm de vorbă!
- Sigur!

Mă conduce într-un birou minuscul, cum ar trebui să arate biroul unei contabile. Un laptop mic, o lampă mică, și nicio fereastră. Nu știu sigur dacă mai vreau să intru. Norocul meu că aprinde o altă lumină și deja mă simt mai bine. El se așează la birou, eu pe scaunul rămas liber. Nu-mi place locul ăsta, aș vrea să plec. Mi se pare prăfuit, bărbătesc.

- Nu știu ce v-a spus sora, dar noi nu avem nevoie de ucenic. Avem nevoie de cineva care să știe deja să lucreze.
- Căutați activ, sau doar ați constatat că ați avea nevoie?
- Nu căutăm activ, pentru că primim tot felul de CV-uri. Nu economiste, cu siguranță! Râde satisfăcut. Îmi cer scuze, mi se pare neobișnuit să căutați un job la noi.
- Ce e așa neobișnuit la faptul că pun la îndoială alegerea parcursului profesional?
- Pentru că mai degrabă v-aș ruga să ne faceți contabilitatea primară, decât să vă duc în laborator.
- Am înțeles, partea cu economistul nu este un asset în cazul meu.
- Vedeți?! Assets, liabilities, nu merge cu d-astea la noi.
- De ce m-ați chemat?
- Cred că voiam să văd cum arată pasiunea pentru gătit în viața reală.

Mă ridic.

- Mulțumesc frumos pentru whatever, nu știu ce a fost asta. Nu plec pentru că mă simt jignită, dar nici nu am chef să fiu judecată. Dacă eram în America, se zicea că-mi urmez visul. În România se cheamă că nu ești realist.
- Haideți, nu vă supărați. Nu am știut că nu putem glumi. Haideți să ne tutuim, eu sunt Robert.
- Irina, îmi pare bine. Nu prea am simțul umorului zilele astea.
- Nu, e vina mea. Am exagerat!
- Nu vreau să-mi faceți o favoare. Nu mi-am imaginat că o să reușesc să vă farmec. Din punct de vedere profesional, nu avea relevanță CV-ul. Nu am venit aici să vă... să îți spun povești. Dacă era vorba de povești, mergeam la Dansez pentru tine.

Robert râde cu poftă.

- Ok, ai dreptate! Păi de ce ai venit totuși?
- Am venit pentru că știu că gătitul înseamnă multă muncă, înseamnă precizie și astea îmi plac. Și simt că rezultatele se văd imediat, să zicem că ai satisfacția muncii.
- Sunt de acord! Dar să știi că dacă vrei să înveți, trebuie să muncești alături de doi bărbați ursuzi, misogini pe alocuri. O să te simți încolțită de multe ori, pentru că nu am îngăduință pentru persoanele care se prind greu. Fratele meu, Bogdan, o să ți se pară mai civilizat, simpatic chiar. E doar o mască. Dacă te angajez o să-mi scoată pe nas toate greșelile tale. Voiam să te cunosc ca să-ți spun personal că trebuie să știi în ce te bagi. Nu pare că ești în căutarea unui loc de muncă, ai o privire de câine bătut. Iartă-mă, dar eu spun ce-mi trece prin cap. În mod normal nici nu-mi cer scuze, dar abia te-am cunoscut și mi-e teamă să nu par bădăran. Ok până aici?
- Da, sunt ok. Nu am nevoie de tratament preferențial, ți-am înțeles punctul de vedere. Zi-mi despre job.
- Despre job... ai văzut prăjiturile?
- Da!
- Ai gustat din ele?
- Nu, am auzit doar că sunt foarte bune.
- Ok.

Pune mâna pe telefonul fix și sună. Mari, adu-mi te rog un ecler și un mousse de zmeură. Mulțumesc! Ah, și o apă, te rog!

- O să vezi în ce ritm se mișcă și o să înțelegi ce spun. Mă uit întrebător la el.
- Vânzătoarea, se mișcă încet. Tot timpul vrea să-și dea demisia, de-aia m-a întâlnit sora ta la casă. Nu am cu cine să lucrez, nu am cui să-I spun că am frecat mese în Paris ca să aduc ceva bun în țară.
- Se simte Parisul, ceva ți-a reușit.
- Ai fost la Paris?
- Da, mă gândisem și eu serios cândva să rămân acolo.
- Hmm, interesant!

Iată că Mari s-a mișcat repede, intră cu o farfurie și apă plată.

- Mulțumesc!
- Vezi, exact ce-ți spuneam! Pufnește furios. Nu a adus pahar, prăjiturile sunt puse pe aceeași farfurie.
- E ok! Nu o certa!
- Nu e ok, exact asta încerc să-ți spun. Trebuie să înveți să gândești așa, dacă vrei să lucrezi aici.
- Așa cum?
- Să nu crezi că facem produse de serie. Facem artă! Cofetăria înseamnă precizie, cum spuneai, dar înseamnă și chimie și ceva skill-uri. Cum să combini ingredientele ca să se potrivească, să ai cea mai potrivită combinație de crocant și cremos. Să fie dulce, dar să fie exact cât trebuie de dulce. Trebuie să știi ce merge cu o cafea alături, ce merge cu un vin dulce.
- Am înțeles, dar eu nu știu decât că vinul dulce merge cu o prăjitură. Eu pot să mănânc prăjituri și la micul dejun.
- E bine că nu știi, pentru că o să evităm intervențiile tale în rețete. Ești pregătită să nu ia nimeni în seamă orice inovație îți va trece prin cap?
- Nu aș fi pregătită pentru asta niciodată.
- Trebuie să înveți să asculți!
- Stay between the lines!
- Exact!
- Nu pot!
- Atunci mă bucur că ne-am cunoscut. Succes cu contabilitatea!
- Preferi să mint?
- Nu prefer nimic, avem nevoie de un om care să nu-și pună prea multe întrebări. Nu să fie prost, dar să urmeze instrucțiuni fără să se întrebe de ce. Te întreb dacă poți și

nici nu te obosești să spui că vrei să încerci. Asta înseamnă pentru mine că nu te interesează suficient.

- Ba da! Dar nu vreau să mint. Sigur că dacă e sarcină de serviciu, o să urmez instrucțiunile, nu sunt vreo sociopată.
- Ok, e de ajuns pentru moment. Salariul e de cacao, la propriu.
- Adică?
- 1800 lei. Fără bonuri. Lucrăm 12 ore pe zi, tu va trebui să vii aici de la 12 și să stai cam până la 8-9 seara. Asigurăm o masă.
- Nu știu cum fac să ajung acasă, știu că nu e treaba ta.
- Ai dreptate, nu e treaba mea.
- Hai să vorbim despre prăjituri.
- Ok, avem un ecler, desert clasic de inspirație franceză. Aluatul este... se uită lung la mine.
- E un aluat opărit!
- Corect. Eclerul trebuie să îndeplinească 3 condiții: crusta crocantă (lovește ușor eclerul ca să producă un zgomot surd), crema foarte bună – fără cocoloașe și glazură lucioasă. Nu sunt întrunite toate trei, nu merge în vitrină. Tu o să prepari și o să coci gogoșelele astea. Avem timer, avem bucătărie utilată, dacă le strici nu ai nicio scuză. Clar până acum? Dau din cap că da. Acest mousse, bagă linguriță pe mijlocul prăjiturii și o separă, are la bază un aluat simplu, ca de chec, dar mai aerat. Ia cu linguriță o bucată de preparat și mă trezesc cu ea sub nas: Gustă!

Gust. Pe lângă faptul că zmeura și caisele sunt preferate mele, mai e ceva. E ca spuma aia mâncată la mătușa de la Arad. E ceva foarte delicat, blatul abia se simte, spuma e ușoară, e cel mai bun desert pe care l-am mâncat vreodată. Dacă situația nu ar fi ridicolă, aș închide ochii ca-n reclama la Danone. Mi se taie brusc filmul când îmi dau seama că sunt hrănită de un mitocan pe care abia l-am cunoscut. Cum poate să iasă ceva așa bun din mâinile alea păroase ?! E clar, o să accept orice! Merită să învăț asta, merită să bucur oamenii la rândul meu. Dacă sunt talentată, evident! Asta nu e prăjitura Greta Garbo din cartea de bucate pentru tinerele gospodine a Silviei Jurcovan.

- E foarte bună! Încerc să nu par foarte entuziasmată.
- Ți s-au luminat ochii, e mai mult decât bună. E perfectă!
- Bine, dacă zici tu.
- Am contat pe efectul ăsta!

- A fost cam la limita decenței.
- Hai, nu fi pudică, pare că nu te prinde. Deci?
- Suntem un popor căruia îi plac concluziile! zâmbesc amar.
- Suntem un popor jalnic! Vrei jobul sau nu?
- Îl vreau, dar trebuie să mă consult cu soțul.
- Credeam că nu ești măritată, nu ai verighetă.
- Așa e, am alergie la verighetă... la propriu.
- De ce ai simțit nevoia să justifici. Cin' se scuză, se acuză!
- Vorbim mâine?
- Sigur.

Ne pregătim să ne despărțim în spațiul mic destinat vânzării. Robert se întoarce brusc spre mine:

- Auzi, ce prăjitură îi place soțului?
- De ce? Vrei să-l vrăjesc cu o prăjitură? Îi plac prăjiturile cu fructe și eclerul cu cafea.

Se duce în spatele tejghelei și pune pentru la pachet o tartă și un ecler cu cafea. Nu știu cum o să-i prezint toate astea lui Alex.

***

Am găsit o cale să-i spun, am făcut ceva de care nu sunt prea mândră. Am gătit mâncare persană: orez basmati cu linte și stafide și pui la cuptor cu mere și ceapă. Știu că nu se omoară cu carnea dar în combinația asta îi place. M-am prefăcut că sunt bine și i-am de înțeles că sunt entuziasmată că mi-am găsit un job care să-mi placă. Știam că nu poate să mă refuze, știu că își dorește să fiu fericită. Dacă ar fi după el m-ar ține acasă, știu și asta. Dar nu ne permitem și nici nu sunt genul care să stea acasă. M-am obișnuit să fim mereu împreună și gândul de a mă întoarce noaptea acasă mă cam înspăimântă. Nici nu știu cum am ajuns în situația asta. Tot timpul mi-am dorit să fiu aproape de el, să fim împreună cât mai mult, să dormim întotdeauna împreună. Și acum parcă nu mai sunt așa sigură că aș putea să mă mulțumesc cu asta.

- Cum o să faci cu transportul? mă întreabă parcă ghicindu-mi gândurile.
- Nu știu, m-am gândit și eu la asta.
- Și noi o să ne vedem în weekend sau cum?
- Nu știu nici asta, o să muncesc sâmbăta. Doar până la șase, dar o să muncesc.

- După ce mi-ai făcut capul țăndări cu statul peste program, m-ai înnebunit toți anii ăștia, acum zici că e ok.
- Nu zic că e ok, dar pur și simplu nu am răspunsuri. Am voie? O dată-n în viață? Am voie să nu știu ce urmează?!
- Nu știu! Eu văd cum lucrurile se destramă deja.
- De ce spui asta?
- Pentru că oricum nu mă lași să am grijă de tine. Puteai să mai stai măcar o lună acasă, să vedem ce facem mai departe.
- Ce să facem mai departe?
- Adică brusc nu-ți mai pasă de copii? Nu mai vrei copii?
- Pe bune?! Vorbim despre copii ca și cum ar fi vreo posibilitate...
- Poate există... sunt atâția copii amărâți în România.
- Sunt, e adevărat. Dar aș fi ipocrită să spun că vreau copiii altora. E un lucru nobil, dar eu nu mă înham la căcaturile alea birocratice. Mai ales că eu voiam un copil al meu, nu un copil căruia să-i câștig dragostea Tu crezi că nu-mi imaginez ce spune lumea de la țară legat de asta. Crezi că sunt proastă?
- Nu am zis asta nicio clipă. Dramatizezi!
- Nu dramatizez de loc. Dacă nu fac copii, aș putea să fiu și handicapată, pentru ei e același lucru. După ce că te-am luat de acolo...
- Iar vii cu asta că m-ai luat de acolo... am venit eu. Nu e cazul să-ți asumi tot!
- Uite că-mi asum! Știu că aia e casa ta, dar nu o să fie niciodată casa mea. Eu am sperat să fie casa mea acolo unde ești tu. Te-am iubit... mi-am dorit așa de mult să fie bine...
- Adică nu mă mai iubești? Asta spui?
- Nu spun asta, dar te-am iubit mai mult decât cred că era omenește posibil. Uneori cred că nici nu ne e permis să iubim atât. Nu am putut să-mi imaginez viața fără tine și acum... acum simt că te dezamăgesc.
- Vorbești prostii!
- Poate!
- Du-te la jobul ăsta, o să încerc să vin să te iau, dar nu promit că o să pot în fiecare zi.
- Bine. Mulțumesc!
- Nu-mi mulțumi! Oricum știm amândoi că nu puteam să te opresc.

Mai târziu ne băgăm în pat și stăm așa pe semi-întuneric. Eu nu pot să dorm dacă e întuneric beznă, tot timpul lăsăm o lumină aprinsă undeva. Alex se apleacă să mă sărute și nu vreau să răspund. Îi simt buzele fierbinți și umede și toate senzațiile familiare pe care mi le trezește. Mă simt bine, dar undeva în interior e vocea care îmi șoptește că nu sunt bună pentru el. Că el e băiat bun și o să vrea să facă ce e corect, să pretindă că nu-i pasă de lucrurile alea. Și eu pot să pretind că nu-mi pasă, dar nu știu pentru cât timp. Îl las să-mi strecoare mâna pe sub bluză, simt că trebuie să fac măcar atât pentru el. Dar nu mă pot detașa deloc, corpul meu răspunde, dar mintea lucrează febril. Mă gândesc că ar trebui să-mi leg trompele, să nu mai trăiesc cu frică. Sau oare îmi place să cochetez cu ideea că e corpul meu și aș putea să ignor pe toată lumea. Aș putea să merg la medici pe care nu-i plătești suficient cât să le pese. Medici pentru care ești doar un număr de ordine... Alex e deasupra mea și se străduie să-mi ofere niște senzații pentru care nu sunt pregătită... îl împing deoparte și încep să plâng. La început încetișor:

- Ce-ai pățit?
- Nimic, nu știu, îmi pare rău! apoi mă pun serios pe plâns.
- Am făcut ceva?
- Nu, era bine, era prea bine și nu vreau, nu pot...
- Irina, nu înțeleg. Era bine și plângi.
- Nu pot să simt asta. Nu merit să simt asta, înțelegi? Nu după ce am făcut, mi-e frică de altă sarcină... ar fi tot vina mea... mi-am luat genunchii în brațe și mă legăn. Alex încearcă să mă îmbrățișeze cumva, cred că legănatul i se pare înfricoșător. Și mie mi se pare, dar are un efect calmant asupra mea.
- Trebuie să-mi spui, nu poți să mă lași să cred că e ok, apoi faci asta... zici că te-am violat. Ce om crezi că sunt eu?
- Nu e vina ta! Eu sunt de vină pentru tot! Eu nu am ce să-ți ofer... nu ai de ce să mai stai cu mine!
- Irina, calmează-te! Hai întinde-te și lasă-mă să te țin în brațe.

Îl las pentru că nu știu să trec prin asta singură. O să plec eu, să-i fac alegerea mai ușoară.

***

22 august 2010

E ziua Rozéi mâine și pentru mine aniversarea a trei luni de

muncă la Christine. Mă trezesc de parcă ar trebui să merg la muncă, deși azi e duminică. Sunt obosită tot timpul, mă simt bătrână. Vom merge la pizzeria mea preferată: Bellini de pe Eminescu. Mergem acolo când sărbătorim ceva. Alex s-a trezit de ceva vreme, e în sufragerie. Mă duc și eu și mă așez la locul așa zis al meu de pe canapea. Vreau să mă cuibăresc lângă el, dar nu-mi permit. Discuția de ieri a fost cam aprinsă. A venit să mă ia de la muncă aproape în fiecare zi, dar ieri m-a așteptat mult în mașină după ce se grăbise să ajungă de la țară. Mi-a reproșat că nu-l las să stea acolo, că sunt egoistă. Avea dreptate, nu aveam cu ce să-l contrazic. Dar eram atât de obosită de tot, simțeam că vreau să fiu lăsată în pace, voiam să renunțe el la mine.

- Alex, azi ne vedem cu Rozé.
- Știu!
- Nu vrei să vorbim despre aseară?
- Nu știu ce e de vorbit.

Stă cu mâinile încrucișate, semn că a încheiat orice comunicare.

- Vreau să ne despărțim. O spun detașat, nu vreau să se simtă emoție în glasul meu.
- Bine.

Atât! 12 ani de relație dispar în patru litere: B-I-N-E.

De fapt nici nu știu ce vreau să spună. Să-mi spună să rămân? Aș rămâne pentru el, dar tocmai că vreau să-l eliberez. Nici nu-l las să se atingă de mine, sunt absentă majoritatea timpului. Mă uit pe cărți de rețete, răsfoiesc numere vechi din Good Food care sunt dosite în canapea. Nici eu nu știu ce caut. La muncă e oribil, cum se face ora cinci încep telefoanele de la Alex: Când să vin să te iau? Încerc să termin la opt și nu reușesc aproape niciodată. Am crezut că reproducerea unor rețete e ușoară, dar se pare că nu. Stau mult în picioare, nu am dexteritatea necesară. Am ars câteva tăvi cu eclere, tarte și alte blaturi sensibile. Nu sunt prezentă și uit lucruri. Problema e că nu vreau să impresionez pe nimeni, vreau să-mi fac jobul și să plec. Dar uit să setez timer-ul, mă lipesc de tăvi și îmi iau pielea de pe brat.

- Îmi fac duș și o sun pe Rozé. Îmi strâng și lucrurile ca apoi să mă lași la Kati.
- Ai totul aranjat deja? De când te gândești la asta?
- De când nu ai venit la spital.
- O să-mi scoți ochii cu asta?
- Nu. Ăla era momentul.
- Minți!

- De ce aș minți?
- Ai renunțat la mine de când te-ai întors de la Paris.
- Ce prostii tot spui acolo?
- Vrei să-ți demonstrez mereu că merit sacrificiul tău. Mai bine rămâneai acolo, eu oricum eram pregătit.
- Erai pregătit, de-aia ai ținut să te culci cu mine? De ce dezgropăm potcoave de cai morți?
- Pentru că ăla a fost momentul în care te-ai răcit. Momentul în care ai decis să nu mă mai iubești.
- Spui numai tâmpenii!
- Poate sunt tâmpit!
- Termină! Nu e vorba de asta. Nu am vrut să pedepsesc pe nimeni cu alegerile mele. Am crezut că e bine să fiu aici cu tine, cu Rozé... de unde era să știu ce urmează pentru noi?
- Bine, nici nu mai contează. Dar nu e frumos să te joci cu oamenii așa... acum te vreau, acum plec.
- Adică ce? Eu nu am voie să mă răzgândesc?!
- Să te răzgândești în privința a ce?
- Să-mi reconsider viața... alegerile. Da, am văzut copiii noștri în ochii tăi acum 12 ani. Eu trebuia să fac jumătate de treabă ca lucrurile să se întâmple. Am făcut tot ce ținea de mine, știind că nu pot să trăiesc la țară. Acum nu mai văd nimic... nici bucuria de a trăi nu o văd în ochii tăi.
- Acum e vina mea?
- Nu e vina ta, dimpotrivă. Te eliberez!
- Fuck you! Crezi că mă poți elibera când vrei tu?! Dar ce sunt eu? Și unde să mă duc când singura viață pe care o știu e cu tine. Tu ai dat sens vieții mele, acum îmi dai drumul în lume! Mulțumesc frumos!
- Nu știu ce să fac! Nu am niciun scop, tot nu am găsit răspunsuri.
- Nu te mai gândi atât, trăiește!
- Nu e chiar așa ușor.
- Era o vreme...
- Da, era o vreme când era nevoie de mai puțin să vreau să trăiesc.

Întâlnirea cu Rozé merge bine, avem capacitatea infinită să ne prefacem se pare. Luăm ca de obicei pizza San Cristoforo și salată cu avocado, cerem și ulei de măsline iute la masă. Iubitul Rozéi mă întreabă cum e jobul. A cochetat și el o vreme cu bucătăria.

- Nu știu ce să-ți spun, Florin. Nu e cum mi-am imaginat,

asta e sigur.

- Dar îți place?

Mă uit în ochii lui Alex, dar el nu-mi menține privirea. Nu are rost să fac lucrurile și mai grele pentru el.

- Da, îmi place. E ceea ce mi-am dorit, să învăț cum se lucrează într- o cofetărie.
- Asta e bine!

Mâncăm în liniște o vreme, iar cât așteptăm desertul caut mâna lui Alex din reflex. Aș vrea să mă atingă doar puțin, să simt o conexiune între noi. Sunt egoistă, dar am nevoie de asta. E omul meu!

Inevitabil terminăm masa, ne promitem să ne vedem mai des. Eu știu că pe lângă cadoul de azi, mai e un tort care urmează să fie livrat a doua zi la Rozé la birou. L-am rugat pe Robert să se ocupe și mi-a acordat un discount de angajat. Știu că e o favoare, dar Robert nu e genul care să facă favoruri. Robert e un robot, interacțiunea cu el e lipsită de emoție. Vrea să execut niște lucruri și eu asta mă străduiesc să fac. Am încercat să mă port cât mai profesionist, deși el mai sare calu' uneori.

Am ajuns în fața blocului din Floreasca mult mai repede decât m-aș fi așteptat. Nu-mi vine să cobor, Alex se uită în față, niciunul nu-și dă jos centura.

- Alex, îmi pare rău.
- Și mie! Hai să te ajut cu bagajele.

Intru și las cele două genți cu haine și cosmetice, posesiunile mele pe lumea asta.

- Intri puțin?
- Ce rost are?
- Nu știu, nu vreau să pleci! Mă pun pe plâns.
- Nu plec eu, tu ai plecat. Nu plânge, te rog.

Tonul lui e rece, se întoarce brusc și coboară. Eu închid ușa și mă duc la balcon să-l văd când pleacă. Se oprește în dreptul portierei, ezită, apoi se uită sus. Privirile ni se întâlnesc și îmi zâmbește scurt. Zâmbesc și eu printre lacrimi. Sunt singură!

Mă apuc să fac ordine și să-mi așez lucrurile. Aprind televizorul pe un canal de muzică. Îmi dau seama că nu e nimic de mâncare în casă și cobor să iau câte ceva. Profit să descopăr ce e în zonă. La Rue du Pain găsesc o baghetă bună, îi prind chiar înainte să închidă. Îmi fac un sandviș cu Almette, somon afumat și felii de lămâie. E foarte bun, mă surprind că am poftă de mîncare și cumva mă urăsc pentru asta. Pare că în toate momentele critice ale vieții mele am putut să mănânc. Am mîncat ciorbele mămăiței că oricum nu era

altceva. Am mâncat mereu cu pâine, să simt că mă satur odată. Am mâncat tone de mămăligă cu brânză și ou, tocănițe și orice alt fel mâncare gătit de mama-soacră, ca să nu simtă că nu o apreciez. Am mâncat toată viața și mereu mi-a fost foame. Și la nunți și la înmormântări deopotrivă. Am poftit mereu la dulciuri bune și scumpe, ceva care să-mi dovedească că viața e frumoasă. Am visat torturi și bomboane de ciocolată care să umple golul din suflet. Am mâncat și i-am hrănit pe alții. Nimeni nu a plecat de la noi fără să mănânce, i-am cinstit moștenirea și când era în viață. Am crezut că dacă știu să gătesc o să fie liniștită, să știe că mă descurc și la rândul meu am grijă de alții. Dar nu am de cine să am grijă...

Mănânc, îmi fac un ceai și mă culc pe canapea cu televizorul mergând.

PARTEA a III-a

"Te desparţi de mai multe ori până te desparţi, iar când e să fie de-adevăratelea simţi cum moare pentru tine speranţa fericirii despre care nu bănuieşti ce întindere are în fiinţa ta şi cât de adânc este ea împletită cu bucuria de a trăi, bucurie care până atunci crezuseşi că e autonomă şi nu poate fi alungată de nimic."

MARIN PREDA

Mă trezesc puțin înțepenită pe canapeaua străină, într-un apartament străin. Știu că e devreme, mă mir că am reușit să dorm. Mă uit la cuptorul electric, la bucătăria minusculă din apartamentul lui Kati. A preferat să lase bucătăria deschisă, mai ales că ea nu prea gătește.

Decid să mă ridic și să încerc să mă organizez. Întind mâna după telefon și constat că nu e așa devreme cum mi-am imaginat. Nu-mi aduc aminte când am dormit singură ultima oară, probabil înainte să ne căsătorim. Eu nu știu să fiu singură... tre' să mă adun cumva, să găsesc ceva de care să mă agăț. Îmi caut refugiu în unul din suplimentele de la Good Food. Îmi simt inima bătând mai repede. Citesc rețete, ating foile lucioase și încerc să mă calmez. O să fiu bine, o să fiu bine! Repet în gând mantra mea pentru atacurile de panică iminente. Mă duc la duș și las apa să curgă minute în șir. Se pare că dușul are efectul pe care îl căutam. Îmi fac o cafea în ibricul cumpărat din Istanbul și o beau în ceea ce era înainte un balcon. Acum e un birou. Îmi fac și pâine prăjită cu unt, se pare că pot să mănânc. Și apoi aștept să se facă ora de plecat la muncă. Stația de autobuz e relativ aproape. Acum mi se pare că sunt curajoasă, nu știu ce o să fac la noapte însă. Zici că sunt handicapată, doar mă descurcam bine-mersi să fac tot ce se așteptau oamenii de la o femeie de 29 de ani. Dar eu nu umblu noaptea singură și cine o să mă țină de mână... mi-e dor de Alex. M-am gândit să-l sun, dar ce rost ar avea... Știu că e rănit acum și probabil nici el nu o să sune. Asta e!

Ajunsă la muncă, mă schimb în "uniformă" – un tricou alb și pantaloni ca de trening. Îmi pun baticul pe cap, e singurul compromis care mi-a fost acordat, asta ca să nu port boneta aia idioată. Băieții nu au păr, nu le pasă! Într-adevăr fratele lui Robert s-a dovedit a fi un profesionist desăvârșit, dar îi lipsesc orice alte abilități de

interacțiune cu oamenii. Nu că Robert ar fi mai popular, dar am impresia că sunt niște roboți. Am mai prins niște frânturi de conversații între ei, se pare că au mizat tot pe afacerea asta. Mă gândesc că par doar cu câțiva ani mai mari decât mine, nu am îndrăznit să întreb. După ce îmi prind toate firele de păr sub baticul cu poziții de Kamasutra, mă uit fugitiv în oglindă. Nu văd nimic de fapt, nici nu știu de ce mă uit. Nu cred că am vrut să mă văd cu adevărat în ultimul timp. Nu mă interesează nimic în jurul meu, pun telefonul în buzunar, căștile în urechi și dau drumul la muzică. Muzica începe să urle și eu mă apuc de sarcinile zilnice. Mă uit pe lista lăsată de Robert, nu știu niciodată până la ce oră stă aici. Poate doarme în birou... zâmbesc. Nu e nimic nou niciodată, am învățat pe de rost rețetele și uneori fac calculele în cap, să nu uit că sunt economist.

Ziua se scurge încet, fata care se ocupă de curățenie apare la un moment dat. Apoi vine Robert, salută și se apucă de creme și alte mousse-uri. Mă opresc să servim masa de prânz, fiecare pe unde apucă. Eu prefer să ies în curtea interioară, e cea mai valoroasă descoperire. Din păcate, nu e ascunzătoarea mea ci și locul de fumat al lui Robert. Mă retrag la măsuță și mănânc ciorba de pui a la grec de parcă ar mânca-o altcineva. Nu e strălucită, dar e ceva. Mă gândesc la sandvișul meu de ieri, ce păcat că nu mi-am facut unul pentru azi...

Pe la 8 constat că mi-am terminat treburile mai repede și că nu am fost așa încordată. Știu că nimeni nu vine după mine. Nu am primit nici mesaje și nici telefoane. Mi-am luat un Pepsi, l-am pregătit cu multă gheață și lămâie și stau la măsuța din curte. Ar trebui să plec, dar sunt cam pierdută.

- Ce faci?
- Poftim?
- Te întreb ce faci, azi nu ai scos o vorbă.
- Și nu a fost bine?
- Ba da, a fost mult mai bine decât entuziasmul ăla fals pe care l-ai afișat.
- Era fals? Credeam că mă prefac destul de bine! îmi vine să râd.
- În general te prefaci bine.
- Mulțumesc. E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus de când m-ai angajat.
- Ce e cu tine aici? Îți ofer o țigară?
- Nu mersi, nu e atât de grav. Nu mai vine nimeni să mă ia. Nu știu ce să fac.

- Există autobuz. Probleme în paradis?
- Du-te naibii! Da!
- Îmi pare rău!
- Nu-ți pare, nici măcar nu-ți pasă.
- Așa e! Vezi, nici eu nu știu să mă prefac. Vrei să vorbim despre asta?
- Să vorbim despre asta de parcă am vorbi despre altele.
- Nu poți să spui că nu am încercat! Strivește mucul de țigară în scrumiera plină, se ridică și pleacă.

Pun mâna pe telefon și sun la taxi. Știu că nu am bani, dar ce contează. Nimic nu contează.

Trec pe la Mega și Rue du Pain, iau ingrediente pentru o pasta de pește cum mâncam la bunica. Aleg și niște măsline. Cum rămân singură în apartament îmi vine să-l sun pe Alex. Aleg să mă uit la un film.

***

A doua zi mă trezesc mult mai bine, abia aștept să ajung la muncă. Sunt deja în mijlocul măsurătorilor zilnice pentru tarte, când îl văd cu coada ochiului pe Robert.

- Alexe, ai băut cafeaua?
- Nu, azi nu.
- Și bei?
- Da, te rog.

În puțin timp se întoarce cu canuță ridicol de mica de espresso.

- Nu ți-am pus zahăr. Ia încearcă!

E foarte bună, era de așteptat. Mă uit peste ceașcă la Robert și mă întreb cât a suferit ca să poată să se răsfețe acum.

- Mă duc să fumez!
- Ok, mulțumesc pentru cafea.

La prânz îmi aduce casoleta de foam.

- Mi-am adus de acasă. O să mănânc afară. Vii și tu?
- Vin dacă nu te deranjează fumul.
- Nu mă deranjează fumătorii în general.
- Dar eu da! râde.

Îmi scot borcanul cu pastă de pește, măslinele și pâinea împachetată în folie de aluminiu. Mi-e puțin rușine de el, cu mâncarea mea de restriște, cu folie de aluminiu și pungile.

- Ce ai gătit?
- Nimic special, încerc să par cool, nu știu dacă îmi iese. E o pastă de pește, ne făcea bunica din Ardeal. Vrei?
- Vreau puțin. Își rupe cea mai mică bucățică de pâine și pune un strop de pasta pe ea.
- E bună! Chiar foarte bună! I didn't know you had it in you, Alexe!
- Ce vrea să însemne asta?
- Vrea să însemne că m-ai aburit cu pasiunea pentru gătit și e prima oară când gătești ceva.
- E prima oară când aduc la serviciu. Eu gătesc tot timpul.
- Și cum de te-a părăsit? Nu știi să faci ciorbă?
- Nu m-a părăsit, nu e vorba de asta.
- Era o glumă. A fost proastă, recunosc.
- Îți ceri și scuze sau...
- Sau nu!
- Credeam că urmează să înghețe iadul. Mă îngrijorasem.
- Nu sunt chiar un nesimțit.
- Știu, te tachinam.
- Dacă tot vorbim serios, cum rezișți?
- Rezist deocamdată, dar au trecut doar 2 zile.
- Mai dă-mi niște pastă d-asta de-a ta. E cam iute, ce ai pus acolo?
- Niște pastă de ardei iute ungurească.
- E bună!

Mâncăm în tăcere apoi, parcă stânjeniți de schimbul de cuvinte aproape uman. Bogdan iese și el la o țigară și mă retrag discret.

Spre seară îmi fac curaj și merg la autobuz, măcar cât timp se întunecă mai târziu.

***

Noiembrie 2010

Se pare că am reușit să mă adaptez la noua viață. Uneori mă apucă un dor de toți și toate. Mama abia schimbă două vorbe cu mine la telefon. E supărată că nu reușesc să mă adun, e supărată că am renunțat prea ușor în opinia ei, la o căsătorie care mergea bine. Că toți oamenii au probleme, dar ăsta nu e un motiv să renunți la tot, te adaptezi. Și tata mă sunase să încerce să-mi bage mințile în cap, să-mi povestească despre copiii altora, copii realizați cu funcții

importante pe bani mulți. Nu mersesem niciodată la ei în vizită, mă izolasem de tot. Duminica mă întâlneam cu câte o prietenă. Cu Rozé vorbeam foarte rar și atunci trivialități. Aveam impresia că urma să vorbim despre vreme în curând.

Munca era noul meu refugiu, îmi revenise curiozitatea de a încerca rețete noi. Cheltuiam mult pe ingrediente și taxi. Ce rămânea se ducea pe întreținere și telefon, dar nu rămânea niciodată prea mult. Începusem să mănânc cu Robert în fiecare zi, din păcate vremea urma să se strice curând. Fusese o toamnă frumoasă, urmărisem schimbarea anotimpului după cei doi copaci din curte. Abia mai aveau câteva frunze. Învățasem să nu mă mai feresc de aluat și să tot încerc să-mi păstrez hainele curate. Nu mă pusese nimeni să fac curat vreodată, dar eram obișnuită de acasă să las totul curat în urmă. Eram încordată de fiecare data când Robert gusta din ce găteam eu. Nu se citea nimic pe fața lui, aș fi vrut să zică ceva, mai nou îmi doream cu disperare să-l impresionez. Mă gândeam că se convinsese că făcuse o alegere bună, dar eu tot țineam să o aud din gura lui.

- Alexe?
- Mă schimb, nu intra.
- Hai că nu e nimic din ce n-am văzut deja.
- Nu fi... cum ești tu.
- Adică porc?
- Nu am spus asta, nu cred că e ok să mă vezi în sutien.
- Nu e, ai dreptate. Anunță-mă când îl dai jos.
- Nu-l dau!
- Vezi?! Asta e problema... dă-l jos ca să nu mai stai încordată.
- Sunt gata, intră!
- Vreau să stăm de vorbă. Serios! Ți-am făcut și cafea. By the way, când înveți să faci cafea?
- Ce rost ar avea când o faci așa de bună? Despre ce vrei să discutăm?
- Vreau să te întreb ce planuri ai? Cu jobul ăsta, cu viața ta?
- Nu e cam aiurea să mă întrebi? Viața mea e viața mea!
- Știu, nu asta era ideea. Vreau să știu dacă merită să investesc în tine.
- Bani, da. Merită!
- Nu-ți măresc salariul, îți fac o favoare.
- Adică?
- Vreau să te învăț mai multe lucruri, te cam plafonezi.

- Și cine face aluaturile?
- Tot tu! E treaba ta cum te descurci.
- Mhm! Pot să mă gândesc?
- Nu, băga-mi-aș! De ce e așa dificil de lucrat cu tine?
- Era o glumă! Normal că vreau să învăț!
- Bine! Iese și trântește ușa.

***

Și așa începe cu adevărat ucenicia de la Christine. Încep să stau mai mult peste program, pentru că nu aveam timp să-mi fac și treburile zilnice și să învăț cum se fac cremele și alte lucruri care necesitau răbdare și îndemânare. Uneori îmi tremurau mâinile când încercam să construiesc ceva din zahăr ars pe un suport. Pur și simplu nu le mai puteam susține. Dar nici nu puteam să renunț, adică cine eram eu dacă renunțam?! Oricum eram nimeni în ochii mei, dar măcar să salvăm aparențele.

Erau puține zilele în care ajungeam acasă mai devreme de miezul nopții, dar odată cu asta se instalase și un alt obicei: Robert mă conducea acasă. Și nu era nici porc, nici misogin. Se pare că pasiunea asta pentru cofetărie îl îmblânzea total. Avea răbdare să-mi explice, nu făcea mișto-uri ieftine și uneori părea că i se îmblânzesc și trăsăturile. Mă uitam la el în mașină când conducea preocupat. Totdeauna îmi cerea voie să fumeze în mașină. Erau schimbări mici, insesizabile, mă gândeam că poate mi se pare.

Ajungeam acasă frântă și deschideam laptop-ul. Mă uitam pe prostia aia de facebook, îmi făcuse Kati un cont. Aveam ceva prieteni, dar nu îi înțelegeam utilitatea. Observasem că chat-ul lor câștigă teren în defavoarea yahoo messenger, dar oricum nu aveam timp de niciuna din ele. Youtube în schimb era o sursă inepuizabilă de rețete video, de tips and tricks, mă prindea uneori ora trei dimineața și cu greu mă înduram să închid. Tot ceea ce găseai într-o carte, aici era pus în practică. Încolțise în mintea mea o idee pe care nu aveam cui să o împărtășesc, părea atât de deplasată că până și mie îmi era frică să-mi imaginez: o cafenea cu sandvișuri, mini-cheesecake și tiramisu de toate felurile, poate și chestii simple ca pâine cu unt. Încercasem deja multe rețete de sandvișuri, le testasem pe Robert și deși nu era în firea lui să mă laude, se simțea că îi plăceau. Nu se gândise niciodată să-mi propună să plătească

pentru prânzul pe care îl împărțeam, dar cred că știa că m-aș fi simțit jignită. Știam că nu am bani să fac cinste, dar nu voiam să mă vait în fața lui. Până la urmă nu era un job rău, mă salvase de o viață de plictiseală în fața unui calculator și poate și de la depresie.

În dimineața asta îmi tot făceam curaj să-i prezint o idee. Era o zi caldă de noiembrie, tocmai terminasem masa: salată de paste cu ton și ultimii ardei grași din producție autohtonă.

- Robert?

Nu-mi răspunde din prima, știu că mai cade pe gânduri.

- Da, Alexe.
- Mă gândeam să introducem ceva nou... las vorbele în aer.
- Nu. Nu introducem nimic.
- Dar e o prăjitură super bună! Nu vreau să mă bag peste voi...
- Totuși te bagi, vocea îi crește ușor.
- E vorba de tarte-au-citron, am văzut eu ceva care nu arată ca varianta clasică.
- Așa? Ce poți să revoluționezi la o prăjitură clasică franțuzească?
- Păi nu are aluat clasic de tartă, ci un biscuit subțire și crocant și bezelele sunt mici și așezate pe laturile cremei.
- Alexe, ai curaj să faci tu asta?
- Cu ajutorul tău, da.
- Păi de ce nu faci singură dacă ești așa șmecheră?
- De ce te porți așa?
- Pentru că așa sunt eu și mi-a mers bine până acum. Nu punem nimic nou în vitrină, lasă că face Brioche Dorée tartă.
- Nu te înțeleg.
- Nici nu-ți bate căpșorul! Strivește țigara și pleacă. Din ușă îmi adresează un: Săru'-mâna pentru masă!
- Să ne fie de bine!

Mă simt umilită și strivită precum țigara aia. A vrut să-mi demonstreze care mi-e locul și a și reușit.

Spre seară ne apucăm să lucrăm la crème anglaise. Prima tură reușesc să o tai. Mi-aduc aminte că se poate repara dacă o trec printr-o sită fină. Nu reușesc, iar chiuveta e plină de site și vase cu crema tăiată.

- Ce-ai făcut? Ai tăiat-o?
- Da, evident!
- Păi de ce să fie evident, parcă mai devrem mă învățai să fac prăjituri.

- Ok, am greșit, nu trebuie să te porți așa.
- Ce nu ai înțeles tu, e că pot să mă port exact cum vreau la mine în laborator. Poate că tu trebuie să încerci un pic modestia.
- Da, poate ai dreptate!
- Nu, sigur am dreptate. Ce te face să crezi că poți să vii aici și să încerci să oferi sugestii de îmbunătățire?!
- Din nou ai dreptate, hai să o lăsăm așa.
- Păi nu o lăsăm așa, cred că ai impresia că poate e ceva între noi care lasă loc de negociere. Și te asigur că nu e! Aici deja urlă la mine.

Mă uit la el, încerc să nu par impresionată, dar mă simt stânjenită de direcția pe care a luat-o discuția.

- Nu am nicio impresie, Robert. Suntem bine!

Intră Bogdan, se uită la noi pe rând: eu lângă chiuvetă și Robert mai departe de mine sprijină pumnul într-o masă.

- Ce aveți?
- Nimic, răspund eu. Am greșit ceva, am stricat ingrediente. Îmi pare rău. Nici nu mă uit la el în timpul ăsta, ci în ochii lui Robert.
- Robert, de ce pula mea urli ?! Dacă aveam clienți?
- Dar nu avem, că e ora nouă și am închis de o oră. Nu sunt tâmpit! M-am enervat, asta e tot!

Bogdan iese la țigară, eu mă relaxez puțin. Mă întorc la vasele mele, dar inima îmi bubuie. Decid să plec mai devreme, sigur nu-mi iese nimic după discuția asta. Îmi chem un taxi. Aș vrea să pot să merg pe jos, să-mi pun ordine în gânduri. Iarăși mă simt încolțită, nu știu ce mi-am imaginat că pot să obțin implicându-mă în lucruri care nu mă privesc. Irina, ești o proastă! mă cert în gând.

Între timp ies în stradă și aștept taxiul. În clipa în care ajunge, Robert iese din cofetărie și se duce direct la geamul șoferului.

- Nu mai e nevoie, mersi. Îi oferă 5 lei pentru a evita alte discuții.

Rămân pe trotuar uitându-mă la mașina care pleacă.

- Te duc eu!
- Nu vreau să mă duci, nu am nevoie.
- Nu te prosti!
- Nu mă prostesc, vorbesc serios. E ok!

Robert mă ia de unul din brațe și mă îndreaptă către mașina lui, îmi deschide portiera și așteaptă să urc. Aș crede că e un gentleman, doar că e prima oară când face toate astea.

Nu zic nimic până acasă. Sunt cam obosită și îmi vine să plâng, până și buzele mi le țin strânse. Ajunși în fața blocului, mă grăbesc să cobor când nici nu se oprise de tot mașina.

- Alexe, vrei să te arunci din mers?
- Da, perspectiva e mult mai plăcută.
- Nu exagera!
- Nu exagerez, sunt femeie!
- Ești femeie când vrei tu?
- Nu, tot timpul. Îmi pare rău că nu mă ajută fizicul.
- Nu o lua așa! Era o glumă!
- Bine, o să râd mai târziu dacă nu te superi. Nu mai vin de mâine, pa!
- Acum chiar exagerezi, nici eu nu sunt așa negru!

Trântesc portiera și cobor, știind că orgoliul o să-l împiedice să vină după mine. Cât caut cheile, ajunge lângă mine. Scotocesc în poșetă... morții mă-sii, nu găsesc nimic când trebuie.

- Dă-mi voie să te ajut!
- Nu mersi! Mă descurc... îmi spun în gând că mă descurc, dar se pare că e exact ce nu trebuie să-mi spun. Lacrimile încep să curgă ca la semnal. Știu că nu mă descurc bine singură, sunt obosită și tensionată.
- Irina, oprește-te!
- Din ce? Mă uit în jos, dar vocea mi-e smiorcăită.
- Din orice!
- Ești bulangiu, ești un robot nenorocit...
- Îmi pare rău! Îmi pare rău că nu știu să fiu altfel.
- Nu-mi arăta acum semne de bunăvoință, o să-mi facă și mai rău. Dacă înțeleg altceva?! Mi-am revenit și vreau să-l confrunt cu propriile lui scenarii.
- Vreau să înțelegi altceva. Îmi ia poșeta și mă îmbrățișează cu forța până cedez și eu. După un timp îl cuprind și eu cu brațele. Nici nu vreau să știu ce înseamnă asta, acum nu mai pare așa important. Înainte să ne desprindem din îmbrățișare, mă sărută ușor pe buze. WTF?!

Urc în apartament și rămân multă vreme pe gânduri. Mi se pare totul așa de ireal, îmi dau seama că nu am interacționat în felul ăsta decât cu Alex. Și cu Alex devenise totul familiar...

A doua zi reluăm lucrul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Slavă Domnului pentru asta.

***

Sărbătorile aduc comenzi multe și implicit multă muncă. Știu că o să închidem 2 zile de Crăciun, dar mai e până atunci. Trainingurile se cam sistează în perioada asta. Robert îmi mai atrage atenția uneori asupra unor lucruri care ar trebui să-mi intre în cap și în reflex. Deja mă simt mult mai stăpână pe mine, mi-e greu cu decorațiunile, dar asta nu a fost niciodată punctul meu forte.

Pe 24 terminăm la ora 18 și mă pregătesc să merg la ai mei. Am luat un platou cu mini prăjituri. Mă gândesc că o să fie destul de dificil să fiu singură cu ei în ajunul Crăciunului, nu ne-am văzut de vreo 4 luni, iar Kati nu poate să ajungă. Le urez un Crăciun fericit! formal băieților și atât.

Ajunsă în Militari, parcă ezit să urc. Am evitat să mă gândesc până acum, dar acum mă lovește realitatea. Mâine nu o să merg la mama soacră, nu am pregătit nimic de mâncare și sunt singură.

- Oooo, bună seara! La mulți ani, neică!
- Crăciun fericit, tată! De ce La mulți ani?
- Așa zice toată lumea, o să zicem și de Paște în curând. Hai intră, intră!
- Bine v-am găsit! Apare și mama în ușa bucătăriei.
- Hai descalță-te! Ce ne-ai adus acolo, sunt făcute de tine?
- Nu chiar în totalitate, dar am contribuit.
- Asta e prima de Crăciun? Ai grijă să nu te îngrași! Îți pun o vișinată?
- Da, tată, mulțumesc.

Intru în bucătărie, unde totul e neschimbat, doar nu a trecut așa mult timp. Vasul Zepter e plin cu sarmale, dar nu mi-e poftă. În cuptor se văd câteva fripturi de porc, cârnați și cartofi.

- Mamă, pentru câte persoane ai gătit? Îi zâmbesc forțat.
- Lasă că iei și acasă. Ce, ai făcut sarmale?
- Nu, n-am făcut.

Mă așez pe un scaun și mă uit pierdută în cuptor. Mama vine cu două pahare cu vișinată:

- Noroc, porumbițo! Crăciun fericit!

Dăm peste cap paharul și îmi simt ochii puțin înlăcrimați în timp ce alcoolul coboară pe gât.

- Ce faci, Irinuca? Cum e la serviciu?
- Chiar te interesează sau...
- Sau ce? Da, mă interesează, d-aia întreb. Dacă ție îți place ce faci...
- Îmi place!

Aș vrea să fiu puternică și să nu-i spun la ce mă gândesc. Mi-e așa de frică să nu mă judece. Nu vreau să creadă că-mi pare rău după jobul de economist, că nu sunt consecventă, că nu vreau să fiu o grijă în plus pentru ei. Aș vrea să mă descurc singură, să mă știe bine, chiar dacă nu conform viziunii lor. Dar nu am cum să mint... banii sunt puțini, munca a devenit o rutină, petrec prea mult tip singură cu doi bărbați ursuzi, nu sunt șanse să evoluez...

- Dar mi-e greu!
- Of, vino încoace! Mă îmbrățișează și îmi cere voie să mă pupe. Mama știe că nu-mi place apropierea de genul ăsta, dar acum am mare nevoie de tot ce poate să-mi ofere, așa că o las. Stăm îmbrățișate puțin, până vine tata să întrebe când mâncăm.

Aștept să se facă mămăliga și mă întreb de ce mi-e așa de greu să fiu iubită. Oare cum ar fi trebuit să fiu ca să fie bine?! Dacă te măriți, faci copii, iei apartamentul cu rate, e bine? Dacă ai un job stabil și îți permiți două vacanțe pe an, părinții sunt mândri de tine? Eu pare că nu am reușit niciodată să mă aliniez cu așteptările lor. Totuși, acum mă simt bine.

- La ce te gândești?

Mă gândesc că mi-ar plăcea un loc al meu. O cafenea: Chez Irene! Asta o spun în gând. Mamei îi spun: Mă gândeam că era frumos să fie și Kati acasă.

- Da, așa e.

Programul de Crăciun decurge ca-n fiecare an, după o vreme mă simt mai bine, mai ales când nu mai sunt așa defensivă. Mă roagă să rămân și a doua zi. Accept, și dorm în camera mea.

A doua zi de dimineață beau cafeaua cu mama, una din activitățile preferate din vremea în care locuiam cu ei.

- Cu Alex ai mai vorbit?
- Eu aș vorbi, dar el nu-mi răspunde.
- Vrei să vă împăcați?
- Nu știu, mi-ar plăcea să mă înțeleagă! El poate să facă copii, nu vreau să se simtă legat de mine.
- A spus el asta?
- Nu, dar am preferat să plec eu prima.
- Irina, asta e o prostie!
- Mersi, mamă, exact ce voiam să aud!
- Nu mă înțelege greșit...
- Dar cum?
- Bărbații nu știu ce vor, trebuie să-i ajutăm. Cred că te iu-

bea, sau poate te iubește încă.
- Nu ți-a plăcut de el niciodată!
- Nu am spus asta! Nu-mi pune asta în cârcă. Nu mi-a plăcut pentru că te iubesc pe tine mai mult. Știu că nu te-am crescut să fii mediocră! Tu semeni mai mult cu mine la fire, chiar dacă ești cheltuitoare ca Ionel. Zâmbește. Eu nu am putut niciodată să mă mulțumesc cu ce a venit către mine, le-am făcut să vină. Am învățat, am călătorit, am vrut să câștig bani. Dar o să ai nevoie de cineva alături.
- Asta știu și eu. Faci pâinică prăjită?
- Sigur! Pun și de ceai?
- Dacă ai de mentă, da.

E bine. Am uitat cum e să aibă cineva grijă de tine... e bine.

***

Ianuarie 2011

Noul an începe cu rutina obișnuită. Revelioul l-am petrecut tot la ai mei, uitându-ne la televizor și mâncând cele cuvenite.

Mă trezesc pe 3 ianuarie și îmi încep ziua, uitându-mă în oglinda de la dormitor. Eu nu prea intru acolo pentru că m-am obișnuit să dorm în sufragerie. Mă uit la fața mea de aproape, anul ăsta o să împlinesc 30 de ani. Mă uit la corpul meu și îmi amintesc un citat despre femeile care aleg să nu-și strice corpul pentru a deveni mame. Eu nu o să am problema asta niciodată... corpul meu nu va găzdui un alt corp. Mă uit la abdomenul puțin rotunjit, la sânii mei... îi cântăresc cu mâinile... mă simt urâtă și goală... pe dinăuntru. Cine m-ar vrea?! Cine ar vrea să creeze o legătură cu o femeie care nu prea stă pe acasă, care visează mult cu ochii deschiși, care nu are nimic de oferit... Relația cu Alex mă izolase de orice închipuire a vieții. Nu știam să fiu decât cu el într-un viitor care nu oferea alte alternative. Poate că m-ar fi iubit oricum, dar nu am avut răbdare să aștept. Dar noi crescusem împreună și cumva îi fusesem și mamă o vreme. Îi oferisem ce știusem că îmi lipsea și mie, ca și cum puteam să suplinesc lipsa copilăriei. Poate că făcusem mai mult rău decât bine. Dar de unde să fi știut ce e bine?! Poate că acționasem instinctual, poate ne agățasem unul de celălalt sperând... sperând că putem să ne jucăm și de-a oamenii mari.

Dar toate astea le puteam suplini cu mâncare. Îi făcusem

sandvișuri toată studența, apoi cărasem tocănițe la borcan la întâlnirile noastre. Prăjisem tone de pâine, șnițele, dovlecei. Am copt zeci de checuri și am sperat să transmit cu ele tot ce nu știam să arăt altfel... foamea. Foamea continuă de afecțiune, de iubire necondiționată, de apreciere și cine mai știe ce. Mi-era foame și hrăneam pe alții. Așa văzusem la mamaie că se face. Așa se exprimă iubirea, ai grijă de cei dragi. Mănânci ciorbă, felul doi, întingi în sos cu pâine și totuși te ridici flămând de la masă. De fapt nu era Săru'-mâna pentru masă și eventual o cruce mare către răsărit... Poate era mai bine să zici: Mulțumesc că te-ai gândit să-mi gătești felul preferat! Pentru mine asta înseamnă că te-ai gândit la mine, că îmi cunoști gusturile și dacă aș putea să îndrăznesc aș zice...mulțumesc că mă iubești. Dar oare mă iubești? Cât trebuie să-mi gătești ca să fie destul?! În copilărie mă agățasem mereu de chestia cu ouăle ochiuri. Mă ofticam că mama nu știe că mie nu-mi plac ouăle ochiuri și dacă ar fi fost să mănânc, aș fi ales să le mănânc bine prăjite. Dar de ce nu ținea minte?! Nu-i păsa?! Mă uit în oglinda asta și mă gândesc dacă nu cumva mamaie era singura căreia îi păsa... singura care avea mereu o surpriză culinară pentru mine. Dar deși învățasem multe de la ea, toate erau despre gătit, nu despre iubire. Știu că mă iubise, așa cum mă gândeam că și mama mă iubește, dar nu știe cum să transmită. Nici nu era așa o tragedie că nu știe cum îmi plac ouăle... de fapt nu petrecusem suficient timp împreună. Adevărul că mie îmi era rușine să spun ce vreau, chiar și atunci când era vorba de mâncare. Aici puteam să învăț de la Alex care nu mânca nimic de la oameni pe care îi cunoștea prea puțin. Eu mâncam de politețe sau așa îmi spuneam. Poate că foamea asta a mea nu putea fi potolită cu nimic și d-aia primeam orice mi se dădea. De departe Rozé avusese grijă mereu să primesc ce-mi place, mai ales când eram doar noi două. Și părea că nu e corvoadă.

***

Cumva mi-e foarte greu să reiau rutina cu care părea că sunt împăcată. Uneori ajung să mă urăsc pentru firea mea, pentru nerăbdarea cu care aștept să treacă anotimpurile, timpul, să alerg mereu o țintă nedefinită. Mai erau câteva sărbători creștine, urma Valentine's Day, Mărțișor... eu totuși nu așteptam nimic. Obosisem să mă uit la rețete știind că nu pot să pun în practică nimic,

învățasem să tac. Întotdeauna mă luptasem cu autoritatea altora, eu voiam să fiu miezul, deși nici nu știam cum se simte. Visam aievea cum mă mișc cu ușurință printre oameni, servind cafele și prăjituri. Și în imaginația mea eram tot timpul zâmbitoare, păream fericită. Așa de ușor învățasem să evadez în imaginar, încât la muncă eram ca și absentă. Știam că nu o să rezist mult, Robert nu mai zicea nimic de reluat lecțiile, eu intuiam că poate se speriase. Mi se părea așa un clișeu frica asta a bărbaților de femei. Nu de ele în general, cât de femei care ar aduce o însemnătate vieții lor. Îl respectam pe Robert ca profesionist, dar ca om mi se părea jalnic. Nu mă mai interesa să-l impresionez pentru că mi-era clar că nu vrea să simtă. Eu de ce aș fi vrut să mă expun la asta?! Îmi imaginasem cum mă salvează până la incidentul în care se cam pierduse cu firea. Era prea puțin important sărutul ăla patetic, mai ales că nu fusese în stare să facă nimic de atunci. Ce rost avea să mă agăț de un sărut? Mi-ar fi plăcut să vină cu un cadou de Crăciun, să fie ceva ca-n filme, de prost gust și romantic în același timp. Îmi imaginam uneori niște dialoguri neverosimile, dar care, în mod ciudat, mă ajutau să adorm. După despărțirea de Alex mi le imaginasem cu el, dar trecuseră prea multe luni de atunci ca să persist în prostie. Era prostie și cu Robert, dar cred aș fi făcut asta cu orice străin care mi-ar fi arătat o brumă de bunăvoință. Oricum nu aveam nimic de făcut, imaginatul nu făcea rău nimănui. Nu eram chiar atât de dusă cât să cred că merit să fiu iubită. Dar refugiul meu din imaginație mă ajutase mereu, mai ales în momente de singurătate cruntă.

În fiecare dimineață îmi spuneam că trebuie să-mi iau o zi liberă, că nu mai pot, că o să clachez. Simțeam cum doare fiecare fibră din corp, dar îmi ziceam că toată lumea poate, eu nu trebuie fiu diferită. Mi-aduceam aminte de orele de aerobic când plecam cu inima în gât. Credeam că trebuie să trag de mine ca să încap în rochia de mireasă, nu trebuie să mă las. Ce, eu nu am ambiție?! Aveam și o problemă, din păcate. La fel și acum, mi se părea că nu e corect ca eu să nu pot să muncesc cot la cot cu toată lumea.

Și acum era o dimineață cam rece de ianuarie și cu greu mă urnesc să plec spre muncă. Dușul mă ajută mereu, dar corpul rămâne mereu încordat în așteptarea a ceva nedefinit, dar groaznic. Știam că nu se poate întâmpla nimic la serviciu, chiar și momentele în care Robert îmi atrăgea atenția asupra unor detalii, nu mă mai afectau. Nu mă mai interesa el, sau cel puțin așa mă amăgeam. Altfel, simțeam cum aștept o atingere umană, o așteptam așa cum credeam că nu poate să-ți lipsească atingerea vreodată. Fac dușul, stau

mai mult decât de obicei și tot vreau să renunț de câteva ori, dar mi-e rușine să sun să spun că nu pot. Inspir adânc și plec.

După un espresso deja mă simt mai bine, îmi intru în ritm. Robert și Bogdan vin să salute ca de obicei, eu îmi văd de treabă. La un moment dat însă simt o oarecare slăbiciune, parcă ar fi bine să mă așez... Deschid cu greu ochii și primul lucru pe care îl văd e blatul plin de făină. Am leșinat pe masă, simt mâinile moi pe lângă corp și nu prea pot să mă adun. Nu cred că am stat prea mult în poziția asta, totuși. Fata de la vase nu a ajuns încă, mă bucur că nu am speriat-o. Simt o mână pe spate, pare că mă mângâie, apoi îmi dau seama că de fapt mă zguduie destul de viguros.

- Irina! Irina, ești bine? Robert pare că îmi zice pe nume, e clar că arăt patetic.
- Lasă-mă puțin să mă odihnesc... îi spun mai șoptit. Se apropie de mine să audă.
- Te odihnești pe blat, ce naiba s-a întâmplat?! Respirația îi miroase a tutun, lucru care mi se pare reconfortant. Tot timpul am asociat asta cu unchiul meu preferat. Nu-i mai răspund, că deja mă gândesc la cu totul altceva.

Mă apucă pe sub brațe și mă așează pe primul scaun. Mă gândesc cu groază că poate așa e un atac vascular, poate mi-a căzut juma' de față și nu o să-mi aduc aminte cine sunt. Dar știu cine sunt... și știu cum am ajuns acolo, strâng întâi pumnul drept ușor, apoi pe stângul. Apoi îmi adun curajul și îmi pipăi fața. E plină de făină. Dau să mă ridic, să merg la oglindă. Robert mă vede și mă împinge la loc în scaun.

- Alexe, ce naiba vrei să faci?
- Vreau să mă șterg, am făină pe față. Îmi dau seama că nu-mi pasă cum arăt, dar simt că m-am făcut de râs.
- Nu te mișca, aduc un prosop.

Stau pe scaun și aștept, Bogdan nici nu știe ce s-a întâmplat și asta e cel mai bine. Pe el chiar nu vreau să-l supăr sau să-l îngrijorez. Sunt responsabilitatea lui Robert și probabil o să plătească pentru asta. Angajezi oameni care nu sunt pregătiți să muncească fizic, asta e ca și cum te-ai lega la cap fără să te doară. Robert s-a întors și se așează în genunchi lângă. Îmi dă la o parte câteva suvițe care au scăpat din batic și se uită preocupat la fața mea. Vreau să-i iau prosopul din mână și se ferește la timp.

- Tu nu-ți dai seama ce putea să se întâmple?! Ești nebună, să mor io!
- Nu mai vorbi așa cu mine, te rog!

- Așa cum?
- Ca și cum ți-ar păsa ce se întâmplă cu mine.
- Eu zic să încerci să taci puțin, ca să nu mă enervez și mai tare.
- Nu prea mi-e frică, te-am văzut nervos.
- Îți dai seama că puteai să cazi cu fața pe o tavă încinsă, sau să cazi pe jos, să-ți spargi capul? Ce naiba te porți ca un copil?
- Eu m-am născut direct mare! Lasă-mă!
- Nu te las, vreau să te duc acasă. Îmi curăță făina de pe față cu grijă și apoi mă ajută să mă ridic.
- Nu vreau să merg acasă! Gata, mi-am revenit!
- Dacă se prinde Bogdan ce s-a întâmplat, mă pune să te dau afară. Dacă se întâmpla ceva mult mai grav, aveam probleme serioase.

Mă las dusă, dar mă simt mai bine deja. Ajunsă în vestiar mă uit în prima oglindă. Doamne, arăt descompusă! Sunt mai albă decât făina, ochii par afundați în cap, baticul e strâmb și lasă părul să iasă. Dau baticul jos și dau drumu' la apă să-mi dau pe față. Fac greșeala să mă mișc prea repede și încep să mă dezechilibrez. Robert, care stătuse deoparte până atunci, mă prinde și mă ajută să mă așez.

- Sunt obosită!
- Văd!
- Nu, sunt epuizată. Am vrut să te sun, să-ți spun că nu pot să muncesc azi și mi-a fost rușine.
- Mare prostie! Dar o să te cert mai încolo... ridică mâinile să-ți dau bluza jos.

Fac ce îmi spune, pentru că orice efort suplimentar pare să mă obosească groaznic. Nici nu-mi pasă că mă vede în sutien, îmi caută puloverul cu care am venit și îl las să mă îmbrace ca pe un copil.

Ieșim prin spate să-l evităm pe Bogdan. Mă ajută să mă urc în mașină și eu îmi pun centura. În mașină mă uit pe geam la peisajul sumbru din București, la parcul pustiu, la clădirea Romtelecom de dincolo de lac. Simt o durere nedefinită în tot corpul, ceva prea adânc înrădăcinat să treacă. Și îmi trece prin cap pentru doar o secundă, cum ar fi să dispar. Încep să plâng încetișor în timp ce îmi frământ mâinile în poală. Parcă aș fi o femeie... ignorantă, o femeie de la țară care nu-și stăpânește emoțiile. Mi-e rușine cu mine! Când oprim în fața blocului, Robert îmi vede fața plânsă și simt cum se enervează. Aproape că îmi doresc să mă plesnească, să mă scoată din starea asta. Sunt prostii, dar nu știu cum să mă opresc din gân-

durile astea.

- Hai să te duc sus!

Urcă alături de mine, deschide ușa și intrăm.

- Nu mă lăsa singură, te rog! îmi simt vocea rugătoare, aș vrea să-i fie milă de mine. Dacă nu simte altceva, măcar de milă să rămână. Te rog!
- Nu are cine să termine comenzile pentru azi. Nu vreau să-i dau de gândit lui Bogdan.
- Ahh, ok! Mă trântesc resemnată pe canapea. Știam că nu poate să rămână... sunt absurdă cu cererile astea...

Se descalță și vine lângă mine.

- Irina, e foarte nasol ce ți s-a întâmplat azi. Nu vrei să vorbești cu un medic... nu știu, eu nu mă pricep...
- Sunt bine, o să fiu bine. Hai, du-te, vreau să mă întind. Nu aveam dreptul să-ți cer nimic, poate ai făcut prea multe.
- Ești dusă, nu știu cum să vorbesc cu tine. Acum erai blândă și într-o secundă ești o dură, stăpână pe situație... Nu sunt medic, ești deprimată, ești epuizată... nu pot să repar eu astea.
- Nici nu trebuie, relax! Te rog, pleacă, eu dorm pe canapea.
- Nu te prosti!

Se duce în dormitor și constantă că patul e făcut, nu am dormit acolo niciodată. Îmi ia perna și pătura de pe canapea.

- Hai să dormi și tu ca oamenii...
- Ca oamenii normali sau ce?
- Nu ești normală, asta credeam că am clarificat de mult.

O spune serios, nu mai adaug nimic.

- Știi că trebuie să închid ușa după tine.
- Aproape că ți-aș lua cheile să mă asigur că nu-ți vine vreo idee.
- O să fiu bine. Chill!

După ce închid ușa după el, mă așez pe canapea și aș vrea să sun pe cineva. Apoi îmi aduc aminte că am mai pățit ceva similar când am luat codeină. Poate că nici nu am tensiune, e logic cumva. Dacă leșini ai tensiunea mică. Trebuie să mă duc până la farmacie să iau un calciu și un Magne B6.

Calciul e scârbos ca întotdeauna, iau și 2 pastile de magneziu, apoi îndrăznesc să mă bag în pat. Mă duc în dormitor și mă întind în tot patul. Deci așa se simte să fii singur în pat. Pe canapea mi-era bine, credeam că o să ocup din ce în ce mai puțin loc. N-am avut noroc. Adorm cu fața în sus, gândindu-mă că așa se simte

singurătatea.

Dorm adânc, somn fără vise și mă trezesc că aud bătăi în ușă. Afară e întuneric, sar speriată din pat. Mă duc la ușă cam temătoare, cine naiba e la ora asta? Prin vizor mă uit secunde bune la Robert cum se agită ca un leu în cușcă...

- Ce s-a întâmplat?

Acum că vede că sunt ok, buhăită de somn, se liniștește.

- Alexe, ești nebună, jur!
- Mă bucur să te văd, Robert! Îi zâmbesc cât pot eu de cald.
- Te-am sunat de o sută de ori! M-am speriat!
- Păi, era dat pe silent. Nu ai zis tu să mă odihnesc?
- Păi știi câte ore au trecut de atunci?
- Nu prea. Îi fac semn să intre în casă, iar eu caut telefonul.
- S-a descărcat de la cât ai sunat... mă uit după un ceas, e ora 1 noaptea. Da, am dormit mult.
- Mă simt mai bine, să știi. Dar mi-e foame. Mi-ai adus ceva?
- Ai merita o bătaie!
- Tentant, dar poate mai târziu. Nu mă simt chiar așa bine.
- Cum ziceam, ești nebună.
- Ce-ai în punga aia?
- Un suc de portocale, niște nimicuri pe care le-am găsit la Mega.
- Ce drăguț din partea ta! După ce ai plecat, am coborât și mi-am luat calciu și magneziu, cred că aveam nevoie.

În tot timpul ăsta a stat în picioare, cu punga în mână. Se dezbracă, aprinde lumina la bucătărie... mă rog, în spațiul care servește drept bucătărie. Pentru că am dormit tot timpul pe canapea, preferam să fie totul curat, aproape steril ca să nu dorm în miros de mâncare. Totul arată așa cum era în apartamentul în care locuiam cu Alex, să nu resimt lipsa prea tare. Robert deschide frigiderul, se uită peste tot, face o evaluare și închide la loc. Se uită în dulapuri, scoate o cutie de ceai, mi-o arată, eu aprob din cap.

- Nu ai un toaster în casa asta?
- Ba da, e pe aragaz.
- Ăla e un grătar, nu face miște de mine.
- Eu pe ăla prăjesc pâinea.
- Ok.

Pune ceai la făcut, apoi scoate din pungă cumpărăturile. Deja simt că am stat prea mult cu capul sus, mă sprijin pe marginea canapelei. E plăcut să știu că pregătește ceva, cred că îmi e foarte foame.

- Alexe, te-a luat somnu'?
- Nu chiar!

Mă ridic și îmi întinde o farfurie cu foarte multe chestii pe ea.

- Nu știam ce îți place... se scuză cumva.

S-a obosit să ungă pâine cu unt, e și niște brânză de capră, ceva ardei și cred că un fel de prosciutto. Mănânc pâine și mă scuz că nu pot mai mult. Îmi ia farfuria și mă servește cu ceaiul. Apoi mă întreabă unde sunt medicamentele.

- Robert, apreciez, dar nu sunt copil.
- Așa e, nu ești. Ești mult mai rău. Copiii mai ascultă uneori.

Inspir ceaiul cu mentă și îl beau încet. Toată ziua am experimentat un soi de greață, ceaiul îmi face bine.

- Hai în pat!
- Din nou, apreciez oferta... zâmbesc obosit.
- Te rog! Spune-mi unde găsesc un prosop, să fac și eu un duș.
- Hai să-ți dau eu un prosop.

Mă întind în pat și ascult sunetele de la duș. Adorm și în somn simt miros de țigară, probabil Robert fumează la geamul de la balcon. Aș vrea să mă ridic, dar mi-e prea greu. Aud cum închide geamul și mă întreb ce are de gând. Parchetul îl dă de gol cum se apropie de ceea ce era cadrul ușii de la dormitor. Rămâne sprijinit și se uită la mine.

- Nu dorm să știi.
- De ce nu dormi?
- Am simțit miros de fum și m-am trezit.
- Iartă-mă, nu am știut că o să ajungă la tine și mi-era lene să cobor.
- Nu mă deranjează. Nu vrei să dormi puțin, nu știu cât e ceasul.
- Nu pot să dorm, m-am obișnuit să dorm singur. Pe canapeaua aia de copii nu încap.
- Stai măcar întins, mă faci să mă simt prost.
- De ce?
- Pentru că te-am speriat și nu vreau să fiu responsabilitatea ta.
- Dar a cui responsabilitate vrei să fii?
- Nu știu, nu vreau să fiu responsabilitatea nimănui.
- Nu-mi place să mă bag în pat cu hainele în care am stat toată ziua, ești ok dacă rămân în chiloți și tricou?
- Normal, să nu exagerăm cu protejatul ăsta. Oricum nu cred

că simți nimic pentru mine.

Se întinde în pat și pare să se uite spre tavan. Tace și nici eu nu aștept un răspuns propriu zis.

- Nu vreau să vorbim despre asta, spune în cele din urmă.
- E ok, nici eu nu țin neapărat. Mergem mâine la muncă?
- I-am zis lui Bogdan că ai niște probleme feminine, așa că poți să rămâi până luni acasă. Și așa ai muncit foarte mult, sincer nu mă așteptam să reziști.
- Nu e vorba de rezistență, cred că am exagerat și eu. Vin acasă și mă uit în laptop până pic.
- De ce?
- Vreau să învăț, vreau să fiu bună la cofetărie. Dar mi-aș fi dorit la fel indiferent de domeniu.
- Și la contabilitate?
- Aia nu, cu siguranță!
- Vreau, îmi doresc mult să... brusc mă simt rușinată de dorințele mele secrete. Nu sunt pregătită să le împărtășesc nimănui.
- Ce?
- Nimic...
- Era ceva, dar cum vrei. Hai să încercăm să dormim.

Mă gândesc că e tare bine să doarmă cineva lângă mine, mi-a fost foarte frică tot timpul, cu toată încăpățânarea mea. Îl simt pe Robert că se întoarce cu spatele și închid și eu ochii. De veghe a rămas televizorul ca de obicei.

Dimineața Robert are un braț peste mine și sforăie ușor. Mă gândesc că poate și eu am sforăit, nu m-a preocupat prea tare până acum. Adică Alex știa că sforăi când sunt obosită și oricum adormeam repede și nu-mi păsa. Stau așa și încerc să estimez dacă pot să mă ridic din pat să fac ceva de mâncare. Robert mă împunge cu partea corpului care se trezește înainte lui și asta mă face să zâmbesc. Toți bărbații au nevoie de cineva cu care să se culcușească, uneori în defavoarea culcatului. O să mai stau, ca să nu se simtă nasol. Nu trebuie să aștept mult că se trezește și se întoarce. Te-am prins oricum!

Mă duc să pregătesc micul dejun, prepar compoziția de omletă cu mărar și puțină telemea, știind că eu oricum nu mănânc. Fac cafea și ceai și aștept să se trezească.

- Neața! Apare gata echipat în blugi.
- Morning sunshine!
- Lovely as ever, Alexe!

- Thank you, kind sir! Cum ai dormit?
- A fost ok, nu-mi trebuie mult somn. Tu?
- Surprinzător de bine. Am făcut cafea și ceai, dar să știi că eu fac cafea la ibric, nimic fancy. Merge la țigară oricum.
- Mersi. Ce e cu ouăle astea?
- Dacă vrei omletă, eu nu prea mănânc și nu am vrut să o ard.
- Aoleu! Nu știi să faci omletă! Râde.
- Știu, dar o prăjesc prea tare pentru că altfel mă îngrețoșez.
- Interesant. Aș mânca o omletă, dar după țigară.

Către ora 10 se pregătește de plecare.

- Alexe, o să fii bine?
- Sigur. Mă culc la loc. Vorbim la telefon.

Robert stă nehotărât în ușă. În cele din urmă se apleacă și mă pupă pe obraz.

- Te sun. Pa!

Se ține de cuvânt și mă sună pe la 10 seara.

- Cum ești?
- Mai bine, cred că o să iau tot calciul ăla.
- Tot nu vrei la medic?
- Nu vreau la medic decât dacă sunt pe moarte.
- Iar vorbești prostii!
- Auzi, dacă ai sunat pentru asta...
- Ce, dacă am sunat pentru asta ce?
- Nu vreau să merg la medic, îi urăsc pe toți.
- Asta am înțeles, dar de ce?
- Nu cred că ești pregătit pentru discuția asta.
- Nu ziceai tu că suntem oameni mari, mai ales tu?
- Da, dar de obicei bărbații...
- Pula! Iartă-mă, dar nu-mi servi stereotipuri d-astea cu ce fac bărbații. Dacă am întrebat înseamnă că vreau să aflu.
- Nu pot să fac copii, îi spun repede, aproape nu terminase de vorbit.
- Așa și? Multă lume nu poate să facă, eu nici nu m-am gândit la asta. Au făcut medicii ceva?
- Nu, se pare că eu îmi fac singură.
- Alexe, spune-mi sau nu, dar nu mă aburi că nu mă prind.
- Am hipertensiune și ar trebui să iau tratament și nu-l iau. Nu există tratament suficient de bun pe care să-l iau în timpul sarcinii și din cauza asta am făcut un avort.
- Am înțeles. Ar trebui să-mi griji pentru faptul că nu iei tratament?

- Nu, în niciun caz, eu ar trebui să muncesc la fel de bine ca oricine. Partea pe care am început să o intuiesc eu, e că sunt cumva responsabilă pentru alerta permanentă din corpul meu. E o stare de agitație, de frică, panică pe care nu pot să o controlez. Și mă pedepsesc pentru asta în diverse moduri.
- Acum sună puțin excitant. Ai vrea să te pedepsească și altcineva?
- Vezi de ce nu zic nimic?!
- Haide că mă prosteam.
- De-aia m-am despărțit de Alex, nu aveam ce să-i ofer și are toată viața înainte.
- Dar avea dreptul să zică el asta, nu crezi?
- Ce importanță are acum?
- Nu prea are, dar poate e mai mult decât asta într-o relație.
- Se poate... eu nu am văzut să mai fie ceva.
- Asta pentru că te grăbești.
- Clar ai sunat să-mi ții lecții.
- Ce lecții, tu le știi pe toate...
- Nu putem să vorbim ca oamenii normali?
- Ce fac oamenii normali de e așa cool? Am vorbit la începutul conversației, eu te-am întrebat cum ești și tu ai răspuns. Aia a fost.
- Da, ai și tu dreptate.
- Vrei să te ajut să adormi cu discuții plicticoase?
- Ar fi bine să știu cum să mă ajut singură. Ideea că m-ai văzut în ipostazele alea, mă cam bântuie.
- Zici că te-am prins când te masturbai, așa sună.
- Cred că era mai interesant, părea că sunt vreo femeie senzuală... mă pufnește râsul.
- De ce faci asta?
- Ce?
- Că încerci să găsești o confirmare pe undeva.
- Habar nu aveam că fac asta. Prefer să vorbim despre masturbare decât despre mine.
- Adică nu ai o relație personală cu masturbarea?
- Depinde...
- De... ?
- Am perioade, acum de exemplu mă cam plictisește masturbarea... dar dacă sunt foarte tristă ajung și acolo.
- Dacă ești tristă?! Acum sunt și eu trist! Închide că merg să

rezolv problema, m-ai deprimat.
- Așa se întâmplă de obicei! Am acest efect asupra bărbaților, my superpower.
- Nu mai vorbi de bărbați în general, te rog.
- Vrei să te ajut?
- Cu ce?
- Cu un scenariu la telefon, auzi...
- Neah! Sunt bine.
- Și eu, dacă tot ne prefacem.
- Alexe, relaxează-te. Ai face chestii mult mai mișto dacă nu ai fi așa încordată tot timpul...
- Fuck you!
- Nu ești în stare!
- Oricum nu mă vrei!
- De ce unde știi tu ce vreau? Orice am avut nevoie a venit la mine, chiar nesolicitat. De fapt, mai tot timpul a fost nesolicutat.
- Acu' te lauzi! Eu am fost cu un singur bărbat toată viața, mi-e frică să merg cu autobuzul pentru că nu vreau să mă ating de alți oameni.
- Spune-mi tu cât de sincer poți, că nu te-ai gândit la mine în felul ăla.
- Nici nu știu despre ce fel spui. Sexual?
- Da.
- M-am gândit la ceva, nu știu dacă avea legătură...
- Ești prea lașă...
- Poate! Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu sinceră acum, ca să-ți dovedesc ție... nici nu știu de ce ți-aș dovedi. O vreme am crezut că nu-ți plac femeile.
- Pe bune?!
- Pe bune... apoi a fost sărutul ăla care nu știu ce a însemnat. Chiar așa, de ce nu vorbim despre asta?
- Ai nevoie să te relaxezi, serios! Era un sărut oarecare, aveai nevoie de el...
- Mamă, dar ce cuvinte mari! Unde erai tu Robert când aveam nevoie de un psiholog? Mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu. Get the fuck out!
- Bine că nu sunt lângă tine să te văd cum îți încleștezi mâinile, cum oprești orice apropiere.
- Dar ce spirit de observație! Și mai ce?
- Nimic, stai liniștită!

- Stau, tocmai!
- Pa!
- Pa!

***

Duminică deja sunt foarte odihnită, îmi vine să-mi reiau obiceiurile. Ies la cumpărături, am chef să fac o prăjitură, poate și ceva de mâncare. Adevărul că aveam nevoie de ceva aer curat, mușcător de rece. Tot sper că iarna e pe sfârșite, dar de fapt e bine instalată. Nu se compară cu jegul din cartierul Militari, dar tot mizerie e și în Floreasca.

Am băgat în cuptor un chec cu vișine și aștept să fiarbă supa de linte. Poate găsesc și un film ușor. Sună cineva la ușă. Mă uit pe vizor și deschid contrariată.

- Alex?
- Da, eu. Îmi zâmbește cald și familiar și aproape îmi vine să-i sar în brațe. Dar stau blândă.
- Intri?
- Intru, dacă mă inviți.
- Te-am invitat.
- Pot să te pup?
- Normal!

Mă pupă pe amândoi obrajii și simt că mi-a lipsit mult, dar totuși nu i-aș spune asta. Dacă e doar așa, o vizită oarecare? Dacă vrea să mă anunțe că trebuie să divorțăm?! Îi iau haina și îl invit pe canapea.

- Ce gătești bun?
- Chec, nu știi?! Ți-e foame?
- Nu, mi-am făcut dimineață niște ouă, știi tu... amestecate în tigaie.
- Știu. Supă de linte?
- Nu, mulțumesc. Stai un pic jos.
- Stau.

Mă așez lângă el, îmi ia mâna și ne uităm la televizor o vreme.

- Mi-e dor de tine. Mult!
- Și mie, dar... tot nu sunt bine. Tot nu știu ce vreau să fac... uite, mă apuc să mă vait și poate nu de asta ai venit.
- Am venit să te văd, te-am sunat și zilele trecute și aveai telefonul închis.
- Mi-a fost cam rău.
- De ce nu m-ai sunat? Veneam.

- Pentru că după ce ne-am despărțit nu-mi răspundeai la telefon și am renunțat...
- Ai renunțat la mine? Nu vreau să... să nu mă mai iubești.
- Păi probabil că o să te iubesc mereu...
- Nu vreau genul ăla de dragoste... vreau să fim noi, doar noi.
- Așa cum nu am fost niciodată...
- Mă enervezi când faci asta, parcă zici că am fost mereu nefericiți.
- Poți să trăiești fără un copil?
- Nu știu să spun acum.
- Și atunci ce s-a schimbat?
- Irina...
- Nu-mi spune pe nume... sună aspru, am deja impresia că ne certăm.
- Nu ne certăm! Dar nu pot să promit nimic, nu știu ce o să simt peste 10 ani. Tu știi?
- Am nevoie să mă simt acceptată. Crezi că eu nu știu cum gândesc ai tăi de exemplu...
- Ce treabă am cu ei?! Viața mea e alături de tine, asta am simțit mereu, asta nu se schimbă.
- Uneori am impresia că mă urăști. Și eu am crescut la țară, dacă nu faci copii, dacă ai vreo boală – e ca și cum ai fi handicapat.
- Exagerezi!
- Serios? Spune-mi atunci. Spune-mi ce părere are maică-ta că nu pot să fac copii.
- Are aceeași părere pe care a avut-o întotdeauna: că locul meu e la țară, că ce bine ar fi fost să nu plec la București.
- Ce bine ar fi fost să nu te însori cu mine, mai ales acum... un bărbat tânăr legat de o femeie bolnavă.
- Da, probabil și asta, deși nu o spun cu voce tare. Dar nu mă interesează.
- Nu ai cum, e ca picătura chinezească: tot îți picură în ureche și ajungi să crezi.
- Uite, nu vreau să mă cert...
- De ce ai venit?
- Se apropie 14 februarie și voiam să te invit la Bellini. Ce zici?
- Sună bine...
- Nu prea ești entuziasmată...
- Sunt, mă bucur că ai venit... Mergem și la un film?

- Normal! În sfârșit ne destindem. Opresc checul și îl las să se răcească puțin în tavă.

Mă întind și Alex se culcușește cu capul la mine pe burtă. Aș plânge, dar nu vreau să stric atmosfera. Nu vreau să mă gândesc cum ar fost să fie ceva acolo, cum ar fi fost să vorbească cu copilul din burtă, să-mi sărute burta și să se uite în ochii mei recunoscător. Mi se umezesc ochii, dar atât... la un moment respirația i se domolește și știu că a adormit. Probabil că s-a relaxat, dar eu nu simt o ușurare. Îl las să doarmă.

Când se trezește, mai vorbim puțin și îl conduc la ușă. Rămâne să ne vedem pe 14 februarie. Deja știu că e într-o duminică și nu trebuie să mă învoiesc la Robert. Adevărul că sperasem să se întâmple ceva, nu puteam să trec peste ziua aia singură. Din obișnuință mă duc la geamul de la balcon și aștept să ajungă și el la mașină. Jos e parcată mașina lui Robert și nu-mi dau seama de cât timp stă scolo. Mâna care ține țigara îl dă de gol. La cât de nebun e, mă aștept să stea acolo de multă vreme. Fix pe cealaltă parte a străzii e mașina noastră. Alex ajunge jos și se îndreaptă spre ea. Ajunge la portieră și se uită în sus înainte să urce. Îi zâmbesc amar, știind că urmează o mică ciocnire.

Intuiția nu mă înșeală, Robert țâșnește din mașină și se îndreaptă către el. Se apropie unul de altul foarte mult și nu pot să aud ce-și spun. Aș vrea să strig la ei, dar mi-e rușine de vecini. Îl văd pe Alex că se stropșește, arată exact ca doi cocoși. Alex se urcă în mașină și pleacă, trecând periculos de aproape de Robert care insistă să stea în mijlocul străzii. Robert se uită și el către mine și îmi face semn că urcă. Mă pregătesc să-l întâmpin.

Intră direct, nici nu mai sună la ușă. Are în mână un buchet de flori, probabil cel mai dubios buchet pe care l-am văzut vreodată. Îmi vine să râd, dar trebuie să rămân serioasă. Îmi întinde florile de parcă vrea să scape de ele cât mai repede.

- Mulțumesc, dar nu e ziua mea.
- Irina, poți să încerci să te porți și tu normal?
- Parcă stabilisem că nu am legătură cu normalitatea.
- Și asta e adevărat.
- Mulțumesc, Robert, atunci. Dar cu ce ocazie?
- Pentru că te-ai făcut bine.
- Mai puțin capul...
- Asta e clar!
- Dacă tot am rezolvat dilema celor mai ciudate flori, poate îmi spui ce s-a întâmplat jos.

Robert s-a descălțat între timp și s-a tolănit pe canapea. Are o mină nevinovată.

- Ce? Despre ce vorbești?
- Mind fuck-ul de mai devreme. S-a stabilit cine o are mai mare?
- Eu, normal!
- No way!
- Way, Alexe!
- Nu mai sunt Irina, asta e o ușurare. Serios acum, ce-a fost acolo?
- Am venit de vreo oră și i-am văzut mașina. M-am gândit că poate faceți ceva și e aiurea să sun la ușă.
- E încă bărbatul meu, îți dai seama. Pot să fac orice cu el și să nu fie treaba ta.
- Sigur! Doar l-am întrebat unde a fost când ai leșinat.
- Robert, pe bune?! Nu e treaba ta, din nou. Eu nu l-am sunat, el a spus că a sunat și aveam telefonul închis. I-am spus și eu că mi-a fost rău.
- Dar nu cât de rău, doar eu trebuie să suport asta.
- Ești naspa! Puteai să-mi chemi o salvare, puteai să o suni pe mama. Dacă era invers, dacă venea și-ți găsea mașina în fața blocului?
- Nu e treaba mea!
- Și ce ți-a răspuns, că sunt curioasă?
- De-ale băieților! Robert zâmbește într-un fel cum nu cred că l-am văzut niciodată. Se face mai comod și continuă să zâmbească ghiduș.
- Oameni mari și fără minte!
- Poate! Ce gătești?
- Ți-o fi foame?!
- Mi-e, puțin.

Mixez supa de linte și o mai încălzesc. Bag la cuptor niște lipii tăiate și stropite cu ulei de măsline. Tai checul și pun de ceai. Pun câte un bol de supă la fiecare, lipiile alături și un sfert de lămâie.

- Vrei pătrunjel?
- Da.
- Ai fumat un pachet de țigări în mașină?
- Aproape. Dar mă uit la fundul tău și știu sigur că a meritat.
- De ce te porți așa?
- Hai, Alexe, chill!
- Eu sunt chill, îi zic în timp ce îi întind supa. Dar nu înțeleg.

- De ce trebuie să fie ceva de înțeles? Suntem oameni mari, nu asta e vorba ta?
- Ba da, dar nu înțeleg unde duce asta.
- Și dacă duce undeva, ar trebui să mă port altfel?
- Nu știu, nu-mi dau seama care este originalul: Robert care nu știe cum să facă un compliment și zâmbește ca un diavol sau Robert cofetarul – robot.
- Alexe, Irina dragă, nu trebuie să etichetăm totul ca să-ți fie ție ușor.
- Uite, aici te contrazic. Dacă e despre mine, mă intersează să etichetăm. Deci te întreb deschis: de ce ai adus flori?
- Pentru că nu știu să mă port și sunt un porc uneori.
- Ok. Te dai la mine?
- Poate. Jesus, lasă-mă să mănânc!
- Poftă bună!

Și atât. Ne uităm la televizor restul serii. Pe la zece mă întreb ce are de gând.

- Robert, vrei să dormi aici?
- Nu știu. Tu vrei?
- Eu am întrebat prima. În afară de asta, femeile sunt nehotărâte. Nu vreau să mă culc cu tine, dacă îți trece asta prin cap, deși nu mă flatez singură. Mă duc să fac un duș.

Îl găsesc la geam, fumează. Eu mă bag în pat, a fost o zi plină. Adorm.

Mă trezește când mă ia în brațe.

- Robert, ce faci?
- Credeam că dormi, culcă-te la loc.
- Nu, pe bune, trebuie să vorbim.
- Ce-aveți, frate? Aveți ceva în plus, gena vorbitului și a clarificatului.
- Fuck you!
- Nu vrei, vrei să vorbim.
- Da, vreau să vorbim. Credeam că mă disprețuiești.
- Da... nu știu... poate...
- Care din ele?
- Ești o femeie dificilă...
- Cum nu ai mai întâlnit. Come on, fără bullshit, te rog.
- Îmi place de tine, dar aș vrea să te bat în același timp. E ok, e un răspuns bun?
- Nu, dar pare un răspuns sincer! Mă pufnește râsul. Ești tâmpit!

- Mulțumesc.
- Hai să dormim.

***

13 februarie 2010

Nu mă așteptam ca discuțiile cu Robert să aibă continuitate, așa că l-am lăsat în pace. Mă bucurasem să aud că mă place, dar nu aveam de gând să-l ajut să se exprime. Mă conducea seara acasă și mi se părea mereu că ar vrea să urce, eu nu-l invitam. Era neclar și era bine așa.

Pe la 7 m-aș retrage spre casă, dar nu vreau să par insistentă. Robert mai are treabă. Mă duc și îi bat la ușa biroului.

- Alexe, de când ești tu așa timidă?
- Nu sunt, aș vrea să plec. Poate ai vreo întâlnire și nu vreau să te încurc.
- Ha, ha, ce-am mai râs! Veșnic spirituală!
- Mulțumesc. Voiam să iau un taxi.
- Lasă că te duc.
- Mersi!

Ajunși în fața blocului, mă grăbesc să cobor.

- Stai puțin!
- Da, ce s-a întâmplat?
- Ești obosită?
- Sunt puțin, dar nu mai pic, stai liniștit.
- Am făcut o rezervare pentru... ăăăh, pentru noi.
- Serios? Unde?
- Nu e nimic special, e un loc care îmi place mie.
- Pentru acum?
- Pentru mai târziu, dacă vrei să mergi.

Mă gândesc că nu pot să-l refuz, nici eu nu i-am zis niciodată că nu sunt interesată. Nu ar fi corect.

- În cât timp să fiu gata?
- Într-o oră vin să te iau. E bine?
- E bine.

Noroc că mă pregătisem pentru întâlnirea cu Alex de câteva zile, m-am epilat, mi-am pus ceva măști, chestii pe care le poți face acasă. Doamne, n-am nimic de îmbrăcat. Shit, shit! Pentru o pizza la Bellini găsesc mereu o pereche de blugi și o bluză. Pentru prima dată de când sunt acolo, deschid dulapul lui Kati. Aleg o rochie-bluză și un fel de colanți. După duș, umblu bezmetică prin casă. O

întâlnire, când naiba am mai fost eu la o întâlnire... Mă îmbrac, rochia-bluză pare prea mulată, e prea târziu să aleg altceva. Cu părul nu am ce face, îl dau cu o chestie care să-l domolească puțin, deși mi se pare că miroase prea bărbătesc. La ora opt sunt gata, parfumată și chiar puțin rujată. Am descoperit chiar și o pudră, am verificat întâi să nu fie expirată. Telefonul sună în clipa în care mă așez să-mi domolesc respirația.

- Sunt jos.
- Ok, cobor acum.

Îmi iau o chestie ca un poncho tot din hainele lui Kati, cizmele cu talpă ortopedică de sezonul trecut și sunt gata. Cred că a trecut un an de când nu m-am mai simțit ca o femeie. De fapt nu chiar, știu eu foarte bine când se face anul...

- Arăți bine!
- Mulțumesc. Unde mergem?
- Un restaurant micuț, fac paste bune.
- Ok.

Oricât de mult am încercat să clarific anumite aspecte cu Robert și acum iată-ne într-o chestie neclară. Ce naiba să-i spun?! Mă enervează când bărbații lasă lucrurile așa neterminate, de parcă o să se așeze singure la un moment dat. Nimic nu se așează niciodată! Acum de exemplu îmi țin mâinile încleștate pe poșetă de frică să nu mă ia de mână. Îmi place Robert, chiar îmi place, pot să recunosc asta față de mine. Aș putea să o recunosc și față de el, dar nu ne folosește la nimic. El nu e în stare să vorbească despre o prăjitură nouă în vitrină, darămite despre o femeie, despre o relație. Mă întorc către el și pare așa stăpân pe el, pe situație. Are un pulovăr lejer și niște pantaloni care nu sunt blugi. Nu e un bărbat frumos, dar mie mi-a plăcut mereu Clive Owen – prototipul urâtului sexy de la Holywood.

- Ce faci? Ce-ți trece prin cap?
- Ai vrea tu să știi!
- Da, de-aia întreb.
- Mă gândeam la Clive Owen.
- Serios? Ești cu mine în mașină și te gândești la un actor?
- Ce legătură are una cu alta?
- Păi sunt suficient de bărbat ca să nu faci asta.
- Serios? Dar revin cu întrebarea: ce legătură are asta cu tine?
- Îmi place ca femeile să se gândească la mine când sunt cu mine.

- Și mie mi-ar plăcea să te gândești la mine, nici nu știu ce naiba facem.
- Jesus! Din nou cu asta.
- Da, din nou.

Simt că mi se ridică un nod în gât. Nu îmi vine să plâng, doar că pare că acumulez furie.

- Pe bune acum, de ce ieșim la masă? Eu tot sunt măritată, tot sunt stricată și la minte și la corp.
- Au, ești o stricată, Alexe? Speram să spui asta.
- Eu speram să fii serios o secundă.
- Nu am niciun motiv să fiu serios. Nici dacă ți-aș spune ce simt nu ar fi suficient pentru tine. Chiar dacă ți se pare că ești dark and mysterious, eu nu te văd așa. Pare că ești groaznic de speriată de tot și îmi vine să te iau în brațe. Alteori îmi vine să te bat, ți-am mai zis.
- Nu poți să spui ceva drăguț și să te oprești acolo?
- Păi... nu!
- Mi se pare că în continuare ești un robot cu mișcări calculate, cineva care e dispus să ofere puțin. Tu-mi vorbești despre mine de parcă mă cunoști inside out, parcă ai dat și diagnosticul. Și eu pot să pun diagnostic: tu nu vrei să fii iubit.
- Wow! Nu vreau, te-ai prins.
- Eu nu merit să fiu iubită acum, asta simt. Da, probabil că m-aș simți eliberată dacă m-ar bate cineva. Orice ar fi mai bun decât chinul la care mă supun eu. Începe să aibă sens de ce ajung oamenii masochiști. Ai nevoie să domolească durerea din suflet. Să te doară corpul până la epuizare și să dormi fără vise.
- Irina, tu ești nebună! Am mai spus-o, știu. Ce ai făcut așa de grav de simți nevoia să te pedepsești așa?
- Am semnat pentru avort... eu singură, a fost responsabilitatea mea.
- Eu nu știu ce a făcut bărbatu' tău...
- Nu vorbi despre el.
- Mă doare în cot de el acum. Din punctul meu de vedere a așteptat prea mult.
- Din nou nu e treaba ta.
- Ba da, că așa au așteptat și ăia după ce s-a scufundat Titanicul. Aștepți prea mult, nu mai rămân supraviețuitori.

Parchează mașina, habar nu am unde suntem.

- Irina, hai să mâncăm. Mă obosești deja.
- Nu vreau să merg.
- De ce?
- Pentru că te obosesc, pentru că nu poți să-mi spui asta și să mergem liniștiți să mâncăm. O să-mi sune cuvintele astea în urechi.
- Am fost sincer, vrei să mă scuz pentru asta?
- Tu vrei să mă scuz că sunt obositoare, că trebuie să întorc lucrurile pe toate părțile?
- Văd că-ți faci rău singură, încerc să mă apropii de tine și mă lovesc de corpul tău rigid, de lipsa entuziasmului și ochii tăi speriați. Cum credeai că mă culc cu tine când ești îngrozită de perspectivă?
- Asta nu e adevărat.
- Zi-mi tu cum e.

Nici nu știu ce să spun, cum să o spun.

- Vreau... vreau să treci peste astea și să încerci... să...
- Să ce?
- Să vezi dincolo.
- Nu înțeleg, jur!
- Să încerci să îmblânzești scorpia.
- Ce naiba crezi că fac?!
- Păi ai zis că te obosesc.
- Da, nu am rezistență.
- Merit efortul?
- Cred că ne certăm! Vrei să scriu asta pe o pancartă și să demonstrez în fața blocului?
- Ar fi drăguț.
- Să intrăm, te rog. Uneori pare că mâncarea te îmbunează.

Mă așteaptă să cobor, apoi mă ia de mână. Mă înroșesc puțin, dar ignor. La muncă suntem tot timpul apropiați, dar apropierea asta e altceva. Poate simt că îl înșel pe Alex, deși... nu mi-am propus nimic în nicio direcție. Și e plăcut să fii curtată, e prima oară. E și prima oară când merg într-un restaurant cu garderobă. Am impresia că cine știe ce am ratat toată viața, Poate merit să trăiesc așa, poate așa se simte să te alinte cineva, să te menajeze.

- Houston către Irina!
- Nu-mi zice Irina, e dubios.
- Cum să-ți zic? Alexe?
- Nu știu, numele meu sună sever și la tine și la...
- Spune, nu mă deranjează. Ți-am spus că mi-am propus să-i

demonstrez că a așteptat prea mult.

- Dar de ce?
- Pentru că mi-a zis că să-mi caut femei în altă parte.
- Doamne, sunteți ca niște copii.
- Te contrazic, ăsta e un clișeu. Cred că suntem războinici.
- E rândul meu să zic pula! Iartă-mă, poate nu e potrivit în locul ăsta.
- Relaxează-te că nu am nicio treabă, plus că ai spus așa încet că nu te-a auzit nimeni.
- Aveți nevoie să vă spuneți chestiile astea dimineața în fața unei oglinzi? Râd singură.
- Eu nu am nicio nevoie, știu cine sunt.
- Atunci de ce suntem aici?
- Ce vrei să spui? Pentru o femeie deșteaptă, uneori nu excelezi la exprimare.
- Discuția are sens în mintea mea. Dacă nu ai nevoie de nimeni, de ce ai vrut să ieșim? Toată lumea are nevoie de ceva. E un schimb pe undeva, stai liniștit.
- Se poate să ai dreptate. Un schimb de fluide te tentează?
- Sigur, convinge-mă! Îi zâmbesc într-un fel ce se vrea seducător, dar cred că arăt dubios.
- Nu-mi dau niciodată seama când ești serioasă și când nu. Mi-a trebuit ceva vreme să mă conving că nu-ți bați joc de mine. Mi-ar plăcea...
- Spune, Robert, îi zic cât de duios pot... ce ți-ar plăcea?
- Mi-ar plăcea să te uiți la mine cu o urmă de respect, dar poate îți cer prea mult.

Acum simt nevoia să-mi frec fața fără să-mi pese că m-am chinuit să pun ceva machiaj. Îmi vin în minte scene din filme când bărbații își pun mâinile în cap a neputință.

- Chiar te respect... spun încet.
- Mă respecți pentru lucrurile pe care știu să le fac, dar atât.

Apare chelnerul și ne întreabă dacă ne-am hotărât. Nici nu știu ce e în meniu. Mă uit repede și aleg ce aleg întotdeauna în astfel de momente: paste cu funghi porcini. Robert cred că ar fi ales pentru mine, îi simt privirea mustrătoare, dar aleg să ignor. Mi-e poftă de un Pepsi de aproape că l-aș jigni și mai tare, dar iau o apă minerală cât cercetează el lista de vinuri.

- Hai să stăm de vorbă acum, mă anunță Robert cu o mină serioasă.
- Hai!

- Vreau să-ți propun ceva... dar înainte de asta să știi că ți-am citit carnețelul de rețete, ăla pe care îl ții lângă canapea.
- Să-ți fie rușine!
- Nu mi-e, să trecem peste asta. Vreau să te ajut să-ți deschizi cafeneaua aia la care visezi. Bănuiesc că meniurile înșirate acolo și scrisul repetitiv Chez Irene asta însemnau.
- Da, asta însemnau. Dar de ce vrei să mă ajuți? Ar trebui să roșesc, dar cumva simt propunerea lui Robert ca pe o ușurare.
- Pentru că știu că poți să o conduci cu puțin ajutor. Ești încăpățânată, dar ai talent.
- Te-a durut să spui asta? îi zâmbesc strâmb.
- Nu, nu m-a durut. Poți să fii serioasă?
- Da, dar e mecanismul meu de apărare. Propunerea asta are legătură cu faptul că nu mai vrei să mă vezi zilnic?
- Are legătură cu faptul că sunt lucruri pe care le știu mai bine decât tine, unele administrative și cu faptul că am banii necesari să susțin asta. Mi-ar plăcea să fiu un silent partner.
- Eu nu știu dacă... nu știu... îmi frământ ideile fără să iasă ceva coerent. Nu pot să suport ideea că am nevoie de ajutorul tău.
- Asta știu, se vede, se simte. Dar e rândul meu să întreb de ce.

Mă uit la el peste masă și simt un val de afecțiune pentru acest bărbat cu care mi-am petrecut aproape un an. Mă uit la trăsăturile lui aspre, ochii obosiți... e un bărbat bun. Și vrea să mă ajute să-mi îndeplinesc un vis, poate se oferă și pe el la pachet.

- Nu știu de ce. Așa sunt construită, să mă descurc singură. Să mă zbat să obțin lucruri, să-mi fie greu pentru orice satisfacție măruntă. Ce ai simțit când ai citit lucrurile alea?
- Am simțit că ai putea să te organizezi foarte bine, că nu ești făcută să stai în spate, ai nevoie de oameni.
- Ai citit mult printre rânduri sau ce?
- Nu neapărat, cred că te cunosc puțin... cât mă lași. Vocea lui devine blândă, rugătoare.
- Mi-e frică... de tot. Nu-mi găsesc locul, mă plictisesc repede... nu știu ce să spun acum.

Robert întinde mâna peste masă și îmi acoperă mâna cu mâna lui mare.

- Poți să te relaxezi puțin și să vorbim serios?
- De relaxat nu cred, dar am așa un feeling că joc într-un film prost. Parcă sunt lucruri care se întâmplă altcuiva. Cumva am sperat că o citești, am vrut să-ți spun ce îmi doresc... dar părea că nu are sens.
- E adevărat că nu sunt cel mai prietenos om, știu că sunt multe lucruri la mine care pot fi îndreptate, încerc să mă lupt cu ele.

Își retrage mâna când vine ospătarul să ne pună băuturile pe masă. Mintea mea deja croiește niște scenarii în care eu aș putea să fiu fericită cu Robert, cu felul lui taciturn de a fi, cu comenzile și lipsa de flexibilitate. Mă văd în rolul lui, cu un birou micuț în spate, făcând stocuri și ținând contabilitatea primară. Să fiu prima la cafenea și să plec ultima. Să țin locul la servire și să zâmbesc clienților. În vitrină am avea prăjituri franțuzești fine, poate niște quiche... dar nimic pe care să-mi pun amprenta. Da, aș putea să conduc un astfel de loc, dar cât s-ar simți că e locul meu?! Eu vreau să pun în vitrină dulciuri care trezesc amintiri, nu produse de serie. Unt cu verdețuri de-ale noastre, cu puțină sare pe pâine prăjită. O pâine bună crocantă, care face mizerie pe masă și pe jos. O cană de lapte cu cacao lângă o felie de pâine cu dulceață. Iar dulceața să curgă prin pâine și să zâmbești la amintirea unui mic dejun de vacanță la un hotel bunicel. Să fie și quiche, dar cu aluat fraged și compoziție de brânză cu mărar și poate praz și măsline. Să fie Chez Irene peste tot, cu bun gust care te face să stai liniștit la masă și să te uiți în gol la copilăria ta. Copilăria ta care nu a fost niciodată simplă, nici ușoară, a fost un amestec, ai gonit-o să te faci mai repede mare. Să înveți să fii dură, să ai grijă de copiii altora, pregătindu-te pentru ceva ce nu mai vine pentru tine. Ai vrea să fie puiul tău această cafenea, să investești în ea toată grija pe care nu ai cui să i-o oferi acum. Mă uit la Robert și știu că nu poate să înțeleagă asta, că o să mă trezesc că mă trimite la psiholog. Că o să mă găsească într-o zi în casa noastră sterilă, frumos mobilată, plângând în hohote. Nu o să înțeleagă că eu în viața asta am fost liberă într-un fel în care poate nu o să mai fiu niciodată. Că am stat pe prispă și câinele Gyuri a venit să-mi țină companie într-o liniște complice după ce a oftat. Că era o vreme când puteai să vezi fericirea într-un bol de cartofi prăjiți mâncați la masa de sub nuc. Aș avea toată bunăvoința lui dacă m-aș comporta cum așteaptă el, altfel aș fi o dezamăgire, un experiment eșuat. Ar crede că mi-a dat totul și eu... eu nu sunt mulțumită niciodată.

- Ce faci ? Ai căzut pe gânduri?

- Da, nu pot să accept oferta ta.
- De ce?
- Dintr-o mulțime de motive pe care nu o să le înțelegi...
- Încearcă-mă, totuși.
- Pentru că nu pot să fac lucrurile cum vrei tu, o să ne batem întotdeauna.
- Nici nu ți-am zis ce vreau, dar știi tu deja. Irina, dă-ți o șansă!
- Vezi, asta e. Mă enervează până și ideea că tu crezi că numi dau o șansă. Șansa mea la împlinire nu seamănă cu a ta. Cât ai fi de acord să fac eu din meniul de la cafenea?
- Aia e altă discuție, trebuie să ai încredere că eu am mai multă experiență, că sunt lucruri pe care le face toată lumea, nu poți să servești un salam de biscuiți în 2011.
- Atunci nu pot să fac ce vreau.
- E o problemă de business, nu de ce vrei tu... de ce te comporți de parcă nu înțelegi?
- Înțeleg, cum să nu, dar ar fi un compromis. Ar scrie Chez Irene, dar nu s-ar simți personalitatea mea.
- Poate judeci oamenii greșit crezând că ei vor să simtă ce simți tu. Crezi că dacă idealizezi niște întâmplări din trecut, brusc toată lumea va avea o revelație.
- Eu nu cred nimic, aș vrea să fie cum vreau eu. Atât!
- Cum vrei tu e o iluzie, nu are nicio legătură cu . Oftează.
- Te dai bătut?
- Nu știu... tu parcă nu vezi... ești o femeie deșteaptă și nu înțelegi ce e în fața ta.
- În fața mea ești tu și simt chiar afecțiune față de tine. Simt că te-aș dezamăgi crunt nefiind conformă.
- Ce e conformitatea asta? Eu am nevoie de cineva cu care să schimb trei vorbe inteligente înainte să ne punem în pat seara. Ești ideală, avem în comun și partea asta profesională.
- Pe care tu vrei să o înăbuș, să o fac din tocăniță coq au vin.
- Diferența e numai în capul tău, ambele sunt tocănițe.

Vine mâncarea și ne concentrăm pe ce avem în farfurie. Din când în când îmi vine să zic ceva, dar mă abțin. Pastele sunt bune și mă bucur că sunt tagliatelle și nu-mi împrăștii sosul pe față.

- Mă iubești măcar puțin? mă trezesc întrebând. Mă înroșesc de rușine și de îndrăzneala asta pe care nu am oprit-o la timp.

- Nu știu, vine răspunsul mai repede decât am anticipat.
- Aș vrea să mă minți.
- Aș vrea să te mint, dar nu știu. Nici nu are legătură cu tine. Eu mi-am ales mai demult să fiu egoist, indiferent dacă asta mă face un porc misogin. E cumva asumat.
- Ți-e frică?
- Nu, Irina, nu mi-e frică. Nu spera că acum mă destăinui și tu o să mă vindeci. Dacă mă întrebi dacă vreau copii îți răspund la fel. It is what it is! Mi-am imaginat că te-ar face fericită cafeneaua și în asta eram dispus să investesc. Știu cum lucrezi, ești conștiincioasă și am încredere în tine. Nu e suficient se pare.
- Credeam că vrei să fim împreună...
- Eu îți spun că voiam să te fac fericită și tu spui că vrei să te iubesc. Ce are una cu alta? Nici tu nu mă iubești, despre ce naiba vorbim?!
- Dar aș putea să te iubesc.
- Ți-e mai la îndemână să-l iubești pe el, nu vrei să încerci să vezi cum poate fi viața mai ușoară, mai bună.
- E părerea ta, evident, îi răspund strângând cam tare furculița.

Îmi zâmbește formal și își coboară ochii în farfurie. Terminăm de mâncat și parcă nu mai avem ce să ne spunem. Când ajungem la mașină, mă aștept să mă îmbrățișeze, dar îmi ține ușa și atât. Ajungem în Florească prea repede, simt că ar trebui să fac ceva, să spun ceva să repar... totul. Nu oprește motorul și știu că asta e tot.

- Înainte să pleci, uite, asta e pentru tine.
- Ce e? întreb cu un fals entuziasm.
- Lasă că vezi tu sus. E o surpriză.

Cobor cu cutia de prăjituri în mână, ezit, m-aș întoarce în mașină... dar nu o fac. Ajunsă sus, mă descalț și merg să văd ce e în cutie. Sunt două tarte cu lămâie cu blat subțire ca de biscuit și bezele micuțe. Mușc din una și biscuitul se fărâmițează, așa că mi-o îndes în gură pe toată. Nu pot să mestec, îmi vine să vomit de stres. Lacrimi călduțe îmi inundă fața. Îmi iau telefonul și fug la balcon, Robert e încă jos. Îl sun.

- Îmi pare rău! Ii spun printre sughițuri de plâns.
- De ce plângi? îmi spune Robert rece.
- Pentru că vreau să pot să...
- Nu vrei, tocmai mi-ai spus că nu vrei.
- Nu pot să te las să mă conduci...

- Știi că aș putea să vin sus și să mă lași să conduc?
- Știu, te-aș lăsa.

Ne ascultăm unul altuia respirația în telefon.

- Cheamă-mă, îmi spune Robert în cele din urmă. O să vin și o să uit că ai ezitat. Spune: Robert, vreau să urci! Robert, accept propunerea ta pentru că e ceea ce am visat și tu mi-ai oferit ajutor necondiționat.
- Nu e necondiționat!
- E cum e, așa cum spuneam și mai devreme. E maximum pe care pot să-l ofer și nu l-am oferit nimănui până acum. Spune că e destul de bine pentru tine, că e suficient pentru momentul ăsta.
- Aș vrea să fie suficient.
- Plec. O să mă ocup eu de demisia ta. Noapte bună!

Rămân la geam o vreme, apoi mănânc și a doua tartă aproape fără să o mestec.

***

Mai 2011

Mă îndrept spre tură, am căștile în urechi și sper să trec neobservată de colegi. La scurt timp după demisia mea neoficială, s-a eliberat un post la TAROM, la biroul Cercetări de Piață. Interviul fusese o formalitate și încă descopeream cu plăcere că poate există viață dincolo de clădirea aia urâtă în care lucrasem până acum. Biroul nou era la etajul 2 în aeroport, aveam un nou șef și chiar simțeam că pot să învăț lucruri de la el, iar colegii erau mult mai tineri. Era tot TAROM nu-mi făceam nicio iluzie în acest sens, dar parcă totul arată mai bine, venea vara și eu mă simțeam împăcată. Mă retrag lângă un copac în speranța că voi fi greu de observat. Nu reușesc, văd o siluetă înaltă care înaintează către mine. Îmi scot căștile.

- Bună! Tu ești Irina Alexe?
- Bună! Da, eu sunt.
- Eu sunt Gabi Maor. Mi se pare o super coincidență să te cunosc. O mai ții minte pe Andreea Handrea?
- Cum să nu? Cred că a fost cel mai nepotrivit om pe postul de la CMU... ne pufnește râsul simultan.
- Știu! E o zăpăcită, dar mi-a povestit de tine. Că Irina făcea asta, Irina dregea asta...
- Am făcut impresie bună.

- Da, zicea că nu știa cum puteai să te uiți în tabelele alea, a omorât-o excel-ul, sărăcuța.

Mă uit la Gabi Maor și îmi dau seama că e total nepotrivită în peisajul ăsta, e veselă, deschisă și are poftă de viață. Îi zâmbesc empatic.

- Auzi, îmi spune... pe tine te chema Leuca înainte?

Aprob din cap.

- Ahhh, stai așa, cred că te știu și din alte surse. Erai vecină cu Bodeanu, nu-i așa?
- Ai mei sunt, da. Am copilărit cu copiii familiei Bodeanu.
- Asta e! Andreea, Andreea Bodeanu a fost colegă de liceu cu mine. Nu pot să cred.

Se apropie tura și îi fac semn să mergem spre stație. Ne așezăm una lângă alta, am uitat cu totul că îmi doream să stau singură. Mă uit la ea cum vorbește mult, scoate un servețel și se șterge ușor pe față, a transpirat. Pare că are o rezervă inepuizabilă de voie bună, vorbește, gesticulează. Îmi spune că a lucrat la agenția TAROM din Tel Aviv mulți ani, dar nu a mai rezistat cu clima.I se pare ciudat în România după atâția ani, dar deocamdată pare mai bine aici. Descoperim că avem mai multe cunoștințe comune și ne mirăm cum de nu am știut una de alta. Cred că deranjăm toată tura cu flecăreala noastră. Îmi sună telefonul și ne întrerupe.

- Da, bună. Am plecat. E Alex.
- Vrei să ieșim pe undeva?
- Nu știu. Vedem când ajung.
- Bine, te iubesc.
- Și eu, îi răspund complice și parcă mi-e teamă să nu mă audă Gabi. Pa!
- Iartă-mă, revin către Gabi, era soțul meu.
- Nicio problemă. Unde rămăsesem? Ah, se apropie de urechea mea, mă bucur că te-am întâlnit, mi se părea oribil cu oamenii ăștia bătrâni.

Izbucnesc în râs, un râs din toată inima. O să fim bine!

Editor: **Olivia Vereha**

Copertă: **Alexandru Purcărea**

Layout: **Toni Kiss**

Tipar: **Sigma Media**